Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Folkets Almanak

Udkom fra 1875-1972 med indhold gældende for det kommende år.

Om almanakken på: https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0063/sknr63737.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

41 Aarg. 50 Øre

Folkets Almanak for 1915

I. C. Roms Forlagsforretning. Kjøbenhavn.

C. M. Hess' Fabrikker

Vejle

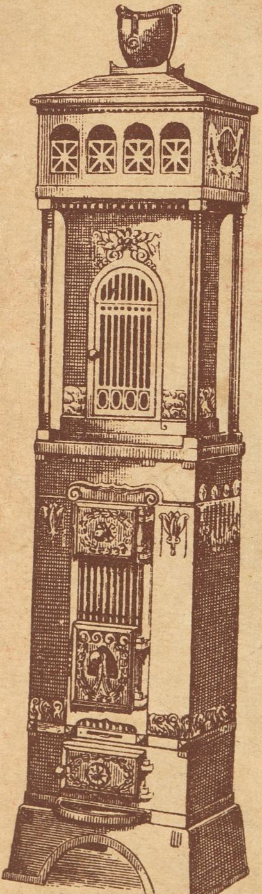

fabrikerer
som Specialitet:

OVNE,

KOMFURER,

BYGNINGS-STØBEGODS

Bedste og billigste
Fabrikat.

Forhandlere i alle Landets
Byer.

Folkets

Almanak

for det Aar efter Kristi Fødsel

1915,

som er 3. Aar efter Skudaar,

beregnet til Kjøbenhavns Observatorium,

af

C. F. Pechüle.

ALMANAK STEMPEL

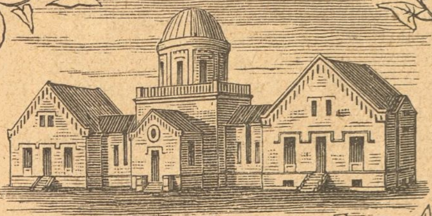

Kjøbenhavn
N. C. Roms Forlagsforretning.

? Vil Du være selvhjulpen
Vil Du spare Penge
Vil Du tjene Penge ?

Saa køb

Roms Haandgerningsbog

Den bringer fuldstændig Vejledning til Udførelse af alle mulige Arbejder, saa *klart* og *tydeligt*, at Enhver kan lære det af Bogen.

Vil Du lave et Bord eller en Balje, en Grenbænk eller en Kurv — **se Haandgerningsbogen.** Vil Du lære at lime, at lakere eller polere — **se Haandgerningsbogen.** Vil Du lære Udskæring i Træ — **se Haandgerningsbogen.** Vil Du lave en smuk Syæske af Pap eller indbinde en Bog — **se Haandgerningsbogen.** Vil Du reparere Gibsfigurer eller klinke Porcellæn — **se Haandgerningsbogen.** Vil Du lære at lodde, forsølve eller fornikle — **se Haandgerningsbogen.** Vil Du dreje et Spil Kegler eller lave fint poleret Rav-, Horn- eller Benarbejde — **se Haandgerningsbogen.** Vil Du kunne tapetsere din Stue smukt eller male den med Limfarve — **se Haandgerningsbogen.** Hvad enten Du vil binde en Børste eller udføre den smukkeste Maling med Oliefarve — **se Haandgerningsbogen.** Kort sagt, ethvert Arbejde, der kan forekomme til Nytte og Pryd i Hus og Hjem: **Du søger ikke forgæves Oplysning derom i Haandgerningsbogen.** Det er en utrolig Mængde Anvisninger, til at lave alle mulige Ting, som **Haandgerningsbogen** bringer paa sine henved 600 Sider, oplyst med over 700 Tegninger.

Man finder derfor vanskeligt nogen Bog, det lønner sig bedre at eje end **Roms Haandgerningsbog.**

Derfor er den ogsaa udkommet i 12 store Oplag, ialt over 35,000 foruden ca. 10,000 Særtryk. Den er tillige udkommet paa Svensk, Tysk og Hollandsk.

Roms Haandgerningsbog

koster **hæftet 5 Kr.** og **indbundet 6 Kr.** og faas i alle Boglader og i

N. C. Roms Forlagsforretning.

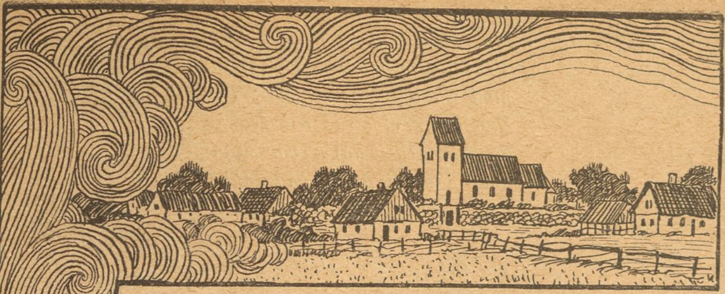

Naar Aaret hælder —

Af CARL E. SIMONSEN.

Hvor er det dejligt om Julen,
vi kommer hverandre saa nær,
vi flokkes om Bibel og Træet
med dem, vi har inderlig kær.
Det er, som Englene spille,
og Bethlehemshyrderne sang —
selv største, han bliver saa lille,
som da han om Moder sprang.

De Klokker, de kimer om Julen,
de har deres festlige Røst.
Og Menneskebørn dækker Bordet
de smaa til Glæde og Trøst.
Og udover Jorden der lyder
fra Bethlehems Krybbe en Sang,
der stedse Mennesker fryder,
har de blot hørt den en Gang!

Igennem Alverdens Riger
der glider saa stille et Suk,
og alle, der rastløse kriger,
de finder, at Tonen er smuk.
Thi dybest i Menneskeaanden
der er om Fred dog en Tørst,
lad hver af os række Haanden —
hil den, som rækker den først!

Hvem gætter de evige Gaader
om Sol, om Dag og om Liv?
Vi føler os smaa i vor Afmagt
mod Skaberens mægtige: Bliv!
Saa bøjer vi stille vor Nakke
og folder helt tavse vor Haand —
hvad kan vi andet end takke
den evigskabende Aand.

De Stjerner, de tindre og smile
fra Himlen saa frysende klar;
de bringer de tusinde Mile
om evige Kræfter et Svar.
Thi hvem staar bag ved det Under,
som Verden og Livet dog er?
Hvor dybt mon det hele vel bunder,
som svagt vi kun skimter her?

Vi Mennesker stille os kæde,
lad se, hvor langt at vi naar?
I Julen er Lysglans og Glæde
til langt i det nye Aar . . .
Det er, som Englene spille
til Hyrdernes Julesang —
selv største han bliver saa lille,
som da han om Moder sprang.

Kom med, slaa med os et Følge,
vi er de barmhjærtiges Tog . . !
Først lindre vi Sjæle, der dølge
de Saar, som Verden dem slog,
og siden vi Gaverne række
til Fugl og Fattigfolks Skjul.
Held den, som Hænderne strække
og giver en glædelig Jul!

Rang og Rænker.

En Fortælling af **Arkelius.**

Med Tegninger af

Reesen Stenstrup.

Den korte Vinterdag var begyndt at gry; Natten løftede sin mørke Kaabe, og en skær, fin Rødme bredte sig paa Himlen. Frosten tegnede Blomster paa Ruderne, og Fattigfolk hyllede sig tættere ind i deres tyndslidte Sengetøj og vilde nødig op til Dagens Slid.

I den velfornemme Storkansler og Greve Peder Griffenfeldts Gaard var man dog tidligt oppe, thi Kansleren skulde tage Vare paa Land og Rige og havde ej Stunder til Morgensøvn. I hans Arbejdsstue var den kønne Tjenestepige Karen allerede i Færd med at lægge store Brændestykker i Ovnen og begyndte derefter at gøre Huset i Orden.

Næppe var hun færdig hermed, før Griffenfeldt kom ind og fordybede sig i sine Papirer. En Times Tid senere kom hans Skriver, Lave Friis, for at hjælpe ham. Det var en ung Mand med et blegt Ansigt og et Par sorte Øjne, der havde et underligt flakkende Udtryk.

Han traadte ind i Stuen paa en snigende, næsten lydløs Maade, hvorpaa han lige saa stille satte sig til sit Arbejde. Kansleren havde dog hørt ham komme; han løftede Hovedet, nikkede kort og sagde:

„Jeg har ventet dig længe; du maa straks lukke de Brevskaber op og sige mig, hvad de indeholder, saa kan jeg arbejde videre saa længe.“

Lave Friis læste de indkomne Breve og sagde:

„Her er en underdanig Supplik fra Sorenskriver Wandal om det ledige Embede i det søndenfjeldske.“

„Ham kender jeg godt,“ sagde Griffenfeldt, „han er gift med Datteren af den Mand, som ejer Kongsberg Sølvværk og har ej Nød for Udkommet; hvad Grund giver han for sit Ønske?“

„Han skriver, at hans Hustru er svag i Brystet og gerne vilde bo lidt mere sydlig, hvor Vejret ej er saa barskt, og han . . .“

„Er der mere?“ spurgte Griffenfeldt, da Skriveren tav.

„Ja, om hans Supplik nyder gunstig Fremme, stiller han tusind Rigsdaler til Raadighed for Hr. Greven, der selv kan bestemme om Pengenes Anvendelse.“

Kansleren saa ubestemt frem for sig og sagde saa efter en Pavse:

„Hm, det tykkes mig dog at være bedst for hans Hustru, om hun kunde komme bort fra det barske Nordland, og — med tusind Rigsdaler kan man her i Danmark gøre meget godt; saa skriv kun paa Wandals Supplik, at den er tilstaaet paa de anførte Betingelser og læg den hen ved de Sager, der skal til Underskrift hos Kongelig Majestæt.“

Der gled et spottende Smil over Lave Friis' blege Ansigt, men Griffenfeldt bemærkede det ikke; han var traadt hen til Vinduet og saa ud i sin Have.

Op ad Formiddagen lød Dørhammeren, og Karen lukkede op. En Mand traadte ind i Forstuen og stampede Sneen af Fødderne. Hans Klædedragt var spraglet og elegant efter Datidens Mode, og han bar Kaarde ved Siden, saa man kunde se, at han ikke hørte til Folkets brede Lag.

Han aftog sin Vams og sagde med stærk tysk Accent til Karen:

„Naa, min lille Due, har hun sovet godt i Nat?“

Da hun ikke svarede, greb han brutalt fat i hende, drejede hendes Ansigt opad og vilde kysse hende. Hun skreg ikke, men satte sine Negle saa haardt i hans Næse, at Blodet sprang frem. Med en Ed slap han hende og sagde:

„Uforskammede Tøs, hvordan er det hun vover at behandle en Adelsmand, der vil gøre hende den Ære at indlade sig med hende?“

„Jeg behandler dig efter Fortjeneste, din tyske Vindbeutel, og rører du tiere ved mig, skal jeg kradse Øjnene ud af dit dumme Hoved!“

I det samme kom Husets Frue gaaende hen ad Gangen og sagde henvendt til den Fremmede:

„Hvem er I, og hvad er Eders Ærinde? Jeg synes her føres saa højrøstet Tale mellem min Tjenestepige og Eder.“

Junkeren tørrede Blodet af sin Næse, bukkede og sagde slesk:

„Formoder det er den naadige Fru Grevinde og formelder min ydmyge Respekt, jeg er Hofjunker von Fürst og kommer med et Budskab til Rigets høje Kansler.“

Grevinden saa fra ham til Karen og sagde:

„Det synes mig, som om det snarere var til min Tjenestepige, I havde Ærinde; søger I Greven, er han at

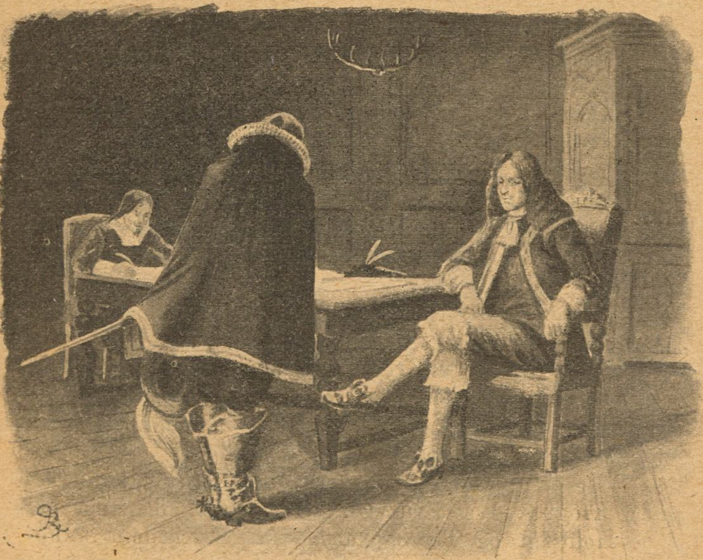

træffe derinde, men jeg maa have Eder paalagt, at I ej oftere i mit Hus gantes med Tyendet.“

Junkeren bukkede tavs og traadte derpaa ind gennem den af Grevinden betegnede Dør.

Griffenfeldt løftede Hovedet og saa paa Junkeren, som ydmygt bukkende blev staaende i Værelsets Baggrund.

„Hvad er Eders Navn og Ærinde?“ spurgte Kansleren.

„Junker von Fürst, som af Kongelig Majestæt er skikket med Bud, om Hr. Greven vil ulejlige sig op paa Slottet Klokken otte slet, da Majestæten agter at holde Raad.“

„Er I Hofjunker? Jeg mindes ej at have set Eder ved Hove,“ spurgte Kansleren.

„Ja, men det var aldrig min Skik at trænge mig frem, og er det vel sagtens derfor, naadige Hr. Greve ikke har bemærket min ringe Person.“

„Det er godt, jeg skal møde,“ sagde Griffenfeldt, idet han ligesom med en vis Uvilje betragtede von Fürst.

Denne bukkede og gik ud, men forinden havde han kastet et skarpt Blik paa Lave Friis, der stadig sad bøjet over sine Papirer.

Da Junkeren var gaaet, sagde Griffenfeldt:

„Hans Ansigt huede mig ikke, kender du noget nærmere til ham, Lave?“

„Nej, Eders Naade, han har ej tidligere været her i nogen Slags Ærinde, men andetsteds har jeg hørt, at han nylig har faaet Plads som Hofjunker.“

Griffenfeldt havde mange Fjender, der hemmelig arbejdede paa hans Undergang, og en af deres Spioner var von Fürst, en samvittighedsløs Tysker, der var ansat som Hofjunker.

* * *

„Sorte Christians Krog“ var Navnet paa et i hin Tid bekendt Gæstgiveri, der laa omtrent paa Hjørnet af den nuværende Dronningens Tværgade og Kronprinsessegade, som den Gang ikke var anlagt.

En mørk Aften sad Junker von Fürst i „Sorte Christians Krog“ ved et Krus Øl. Han havde aflagt sin pralende Hofdragt og bar en ganske simpel Klædning. Foruden ham var der i Værelset kun en ældre, sømandsklædt Person, der sad ved et Bord og syntes at sove. Von Fürst saa ofte hen mod Døren, som om han ventede nogen, og omsider kom da ogsaa en Mand ind og saa sig forsigtigt omkring. Det var Griffenfeldts Skriver, Lave Friis. Da han fik Øje paa Hofjunkeren, gik han hen og satte sig stille ved samme Bord, idet han sagde:

„I har ladet mig kalde, hvad ønsker I?“

„Ja,“ svarede von Fürst, „jeg har et Forslag at gøre jer. Man har lagt Mærke til jer og ønsker, at I nu skal udføre et saare vigtigt Hverv. Begribeligvis bliver I derfor saaledes honoreret, at I ej faar Aarsag til Klage.“

„Og hvori bestaar dette Hverv?“ spurgte Skriveren.

„Man har paa høje Steder fattet den Mistanke til Kansleren, at han ej er ærlig udi i sin Embedsførelse; man mener, at han lader sig bestikke for at skaffe Folk gode Stillinger, der er endda dem, der taler om, at han skal have solgt hemmelige Planer til Rigets Fjender.“

Junkeren tav og saa forskende paa Skriveren. Da denne intet sagde, fortsatte han:

„Nu har man ment, at I, der hver Dag er om Greven og gør det meste Skriverarbejde for ham, maa have Kendskab til den Sag, og derfor har jeg Ordre til at adspørge jer derom.“

„Hvem har givet jer den Ordre?“ spurgte Skriveren hviskende; „det tykkes mig et sært Sted, I har valgt til at tale om slige vigtige Ting.“

„Stedet er godt nok; her er ingen, der kender hverken mig eller jer.“

„Hvem er det, som sender jer til mig?“

„Navn har jeg ej Lov at nævne; det er en saa højtstaaende Herre, at han ej selv kan tale med jer derom.“

„Naa, Navnet har ej heller noget at betyde for mig,“ sagde Skriveren; „men endnu har jeg ikke faaet at vide, hvad det er, man ønsker af mig.“

Junkeren saa sig forsigtigt om, men der var ingen i Nærheden; kun den sømandsklædte Person sad endnu og sov paa sin Stol.

„Man ønsker, at I skal skaffe os Papirer, hvoraf det kan ses, at Griffenfeldt forraader hemmelige Planer til Rigets Fjender.“

„Det har han aldrig gjort, saadanne Papirer kender jeg intet til.“

„Kender I heller ikke noget til, at han tager mod Stikpenge for at bortgive gode Embeder?“

Skriveren tøvede med Svaret, og Junkeren vedblev derfor:

„Husk paa, hvad det gælder. En Mand, der som Kansleren har den største Magt i Landet, maa ej misbruge sin Stilling til at skaffe sig Fordel. Han har ogsaa solgt vigtige Papirer til fremmede Magter, det ved vi.“

„Naar I ved det, behøver I jo ej at henvende jer til mig derom,“ sagde Skriveren.

„Vi ved det, men vi har ingen Beviser derfor; det er dem, I skal skaffe os. Hvis I bærer jer klogt ad, kan

denne Sag ej volde stor Vanskelighed; det er til Landets Gavn og jer selv til stor Fordel."

Lave Friis syntes endnu noget ubestemt, men endelig sagde han:

„Ja, jeg vil hjælpe jer med, hvad jeg kan. Jeg har tidt ærgret mig over, at den fornemme Kansler faar saa mange Penge for ingenting, mens jeg maa slide den hele Dag for en ussel Betaling."

„I bærer jer ad som en fornuftig Mand; kom saa her paa Tirsdag Aften med hvad I har."

Samtalen var hidtil bleven ført hviskende, men nu sagde Hofjunkeren med højere Stemme:

„Ja, saa har vi jo intet videre at tale om; jeg mener, at vi bør drikke en Flaske Vin, inden vi skilles."

Skriveren nikkede tavs, von Fürst kaldte paa Værten, bestilte Vinen og sagde derpaa til Lave Friis:

„Kender I videre til den unge Tjenestekvinde hos Greven?"

„Nej, stort Bekendtskab har jeg ej til hende, udover at jeg ved, hun er trolovet med en Sømand, der hedder Børge Holm. Hun er en indbildsk Tøs, som jeg ikke kan fordrage."

„Jeg heller ikke," sagde von Fürst, „da jeg forgangen Dag vilde gantes et Øjeblik med dette Fruentimmer, vovede hun at sætte sig til Modværge. Det har jeg lovet, hun skal komme til at fortryde; hæ! I forstaar mig nok; hun skal komme til at indlade sig med mig enten med det gode eller med det onde."

Den sømandsklædte Person, der sad i Nærheden, strakte sig gabende og sagde:

„Naa, I to Laplændere, nu er det vel paa Tide, at I slaar Spuns i Sludrebøtten og driver til Køjs."

Forbavset saa von Fürst paa den talende og udbrød:

„Hvordan er det han taler til en Hof . . . til fremmede Mennesker, hvem anser han os for?"

„Jeg mener, I er et Par tyske Hasendansere, der sidder her og spledser sammen til en eller anden Gavtyvestreg!"

Hofjunkeren vilde give et heftigt Svar, men den fremmede slog ham gemytlig paa Skulderen og sagde:

„For Resten forstaar I vel nok Spøg, Gutter, hvad I har for kommer begribeligvis ikke mig ved."

Von Fürst blev formildet og sagde:

„I ser mig ud til at være Sømand, og den Slags Folk kan jeg godt lide. Hvad er jeres Navn?“

„I har et gevaldigt skarpt Øje, siden I straks kan se, at jeg er Sømand. Det passer; jeg hedder Ejler Enevold, er Skipper paa en lille Jagt, men har ingen Hyre.“

„Kanske jeg snart kan faa Brug for jer, hvor kan jeg da træffe jer?“

„I gaar sjældent fejl, naar I hver Fredag søger mig her i Sorte Christians Krog.“

„Godt, det skal jeg huske,“ sagde von Fürst, „men nu maa vi af Sted.“

Ejler Enevold truede med knyttede Hænder efter dem, da de gik, og udbrød:

„Naa, saa Karen har sat sig til Modværge, da denne tyske Hallunk vilde gantes med hende, og det skal hun komme til at fortryde, bare det ikke bliver dig selv, der kommer i Fortrydelsens Pine.“

Næste Aften bankede Ejler Enevold paa Døren til en beskeden Hytte, der laa ved den saakaldte St. Annæ Bro, som var lidt Nord for det Sted, hvor Amalienborg Plads nu er. Et mat Lysskær gennem de grønne Ruder røbede, at Beboerne var hjemme, og kort efter blev Døren aabnet, og Enevold traadte ind.

„Guds Fred i Stuen,“ sagde han og saa sig om, „naa, du er da hjemme, ja, det er jo ejheller Fiskevejr i Nat, forbandet sløjt er det med Fortjenesten i disse sure Tider.“

„Guds Fred igen, Ejler Enevold, hvad fører dig hertil i saa sen en Aftenstund?“ svarede den tiltalte, som hed Børge Holm og var trolovet med Karen.

„Ja, det er en sær Historie. Ser du, da jeg i Aftes sad i Sorte Christians Krog, kommer der en Fyr ind og sætter sig tæt ved mig. Noget efter kom der saa en anden Lurendrejer, og de to havde meget at tale om, men snakkede saa sagte, at jeg ikke kunde forstaa noget videre. Naa, det brød jeg mig ejheller om, men saa paa een Gang begyndte de at tale om Karen. Nu er det jo lidt løjerligt, naar man hører sin Datters Navn saadan et Sted og jeg spidsede begribeligvis Øren. Jeg fik da ud af deres Tale, at den ene af dem var bleven ilde behandlet af Karen, da han vilde gantes med hende, og han bandte

nu paa, at hun skulde komme til at indlade sig med ham. Du kan vel begribe, at jeg havde Lyst til at fare paa ham, men jeg maatte jo knytte Næverne i Lommen. Saa gav jeg mig i Snak med dem, og den ene sagde, at han kanske snart vilde faa Brug for mig og mit Fartøj. Hvad tror du det betyder?“

„Jeg tror, at de to Slubberter har noget for med Karen, og det maa vi se at afværge. De maa jo komme i Grevens Hus, eftersom de kender hende, hvordan ser de ud?“

Ejler Enevold beskrev dem, saa godt han kunde, men Børge rystede paa Hovedet og sagde:

„Kender dem ikke, men Karen maa jo vide, hvad det er for en Fyr, hun har afvist.“

„Det har du Ret i; vi kan jo spørge hende ud og saa spekulere paa, hvad vi videre skal gøre.“

„De havde vel ogsaa andre Skurkestreger for, eftersom de snakkede saa gedulgt sammen,“ sagde Børge.

„Det havde de vel nok, jeg syntes, at de hviskede om at skaffe nogle Papirer; men for os gælder det da først og fremmest om at bjærge Karen.“

Den næste Aften gik Børge til Griffenfeldts Gaard og fortalte Karen, hvad hendes Fader havde hørt. Den unge Pige kunde tænke, at den ene af de to Personer maatte være Hofjunker von Fürst, men hun vidste ikke, hvem den anden var. De to unge blev da enige om at afvente, hvad der vilde komme, idet Karen dog maatte love sin Kæreste at være forsigtig og ikke gaa ud alene.

Griffenfeldt var i den senere Tid bleven saa urolig. Det var, som om hans ellers saa store Indflydelse hos Kongen svækkedes, og klart følte han, at han havde Fjender, som arbejdede paa hans Undergang.

En Eftermiddag kom han hjem fra Kongen i særlig nedtrykt Sindsstemning. Han kaldte paa Friis og sagde:

„Mindes du den Sag med Sorenskriver Wandal, som vilde have et Embede Syd paa i Norge?“

„Ja,“ svarede Skriveren, „Udnævnelsen blev jo underskrevet af Kongelig Majestæt og sendt til Norge.“

Griffenfeldt nikkede og sagde:

„Kongen har ej ellers stort mere Hukommelse end et Barn, og underligt synes det mig derfor, at han i den sidste Tid saa ofte vender tilbage til Ting, der allerede for længe siden er afgjort. Han spurgte mig i Dag ud om Wandals

Sag, tag den derfor frem, at jeg kan komme paa det rene med den."

Lave Friis begyndte at søge efter det omtalte Dokument, skønt han godt vidste, at hans Søgen vilde være forgæves; thi dette Papir var, som saa mange andre i den senere Tid, solgt til Junker von Fürst for atter af denne at overleveres til Kanslerens Fjender.

Efter at have søgt længe, erklærede Skriveren endelig, at han ikke kunde finde Dokumentet.

Den ellers saa rolige Griffenfeldt foer op og udbrød heftigt:

„Her er snart intet til at finde mere, alting bliver borte, men dette Papir skal findes, om saa hele Huset skal tømmes."

Samme Eftermiddag, da Skriveren var gaaet, gik Karen ind til Kansleren og fortalte ham om de to Personer, som hendes Fader havde set i „Sorte Christians Krog". Hun sagde, at den ene maatte være Hofjunker von Fürst, og at Komplottet maaske drejede sig om en eller anden Skurkestreg; det var faldet hende ind i Dag, da hun hørte om de bortkomne Dokumenter, at Lave Friis maaske var den anden af de to, og at han stjal Papirerne.

Griffenfeldt blev bleg og sagde:

„Guds Død, lille Karen, det er en svær Anklage mod en Mand, hvem jeg har gjort saa meget godt. Hvordan skal vi faa at vide, om han er skyldig?"

„Hvis min Fader kunde faa Lejlighed til at se Skriveren, maa det jo straks blive opklaret, om han er en af dem fra Sorte Christians Krog."

Griffenfeldt tænkte sig om et Øjeblik og sagde saa:

„Lad din Fader søge mig paa Lørdag og bede om et eller andet; jeg skal da sørge for, at Lave Friis er til Stede."

„Tak, Hr. Greve," sagde Karen og gik bort.

Aftenen efter sad Skriveren i „Sorte Christians Krog" i Samtale med von Fürst.

„Han har fattet Mistanke til mig, og jeg vil ej have mere med den Sag at gøre," sagde Friis.

„Det er heller ikke nødvendigt; hans Forræderi er nu fuldt opklaret, og snart vil han være en slagen Mand. Men saa har vi jo noget andet at afgøre; thi I husker jo

nok, at I har lovet mig Hjælp til at faa lille Karen i min Magt."

„Ja," svarede Skriveren og saa ondt frem for sig, „I kan regne med min Hjælp i den Sag. Jeg kan ikke udstaa det Fruentimmer; det er vist hendes Skyld, at Greven er bleven mistænksom mod mig; men jeg ved ikke, hvordan jeg kan hjælpe jer."

„Jo, hør nu, jeg har hyret en Jagt, som skal bringe hende til Stevns, hvor jeg ejer en liden Gaard og ofte kommer. Det gælder altsaa bare om at faa lokket hende om Bord i Jagten."

„Det paatager jeg mig," sagde Skriveren.

„Ja, Skuden er sejlklar og hun kan komme, hvornaar det skal være."

„Godt, lad saa en Baad ligge ved Sct. Annæ Bro paa Lørdag, naar Mørket er faldet paa, og jeg skal da sørge for, at Pigen møder."

Den følgende Lørdag blev Karen overrasket ved, at Lave Friis sagde til hende:

„Straks i Morges var din Fæstemand her, men da du ej var hjemme, tog jeg mod Besked, der lød, om du i Aften vilde komme ud til ham, han har noget vigtigt at tale med dig om."

Karen studsede og sagde:

„Hvorfor ventede han ikke, til jeg kom tilbage? jeg var da ej saa længe borte."

„Dertil havde han ikke Tid, han skulde færge nogle rejsende ud til et Skib," sagde han."

„Ja, ja, saa maa jeg vel derud i Aften," svarede Karen.

Straks efter denne Samtale kom Ejler Enevold for efter Griffenfeldts Ordre at tage Lave Friis i Øjesyn. Han var ledsaget af Børge Holm, og Karen fik da at vide, at denne slet ikke havde været der i Huset om Morgenen, og det var altsaa Skriveren, som for med Usandhed og muligvis pønsede paa en eller anden Skurkestreg. For at faa at vide, hvad Lave Friis havde i Sinde, besluttede de, at Karen om Aftenen skulde gaa ud til Børge Holms Hus.

Ejler Enevold blev derefter ført ind til Kansleren, der hilste venlig og sagde:

„Du er vel den gamle Sømand, som er bleven anbefalet til mig; sig frem, hvad ønsker du?"

Ejler stirrede paa Lave Friis, rømmede sig og sagde:

„Med gunstig Forlov høje Herre, jeg snakker ej saa godt, naar flere er til Stede, kan jeg ej tale i Enrum med Eder?“

Greven lo og sagde:

„Naa ja, saa maa du forlade os en lille Stund, Lave.“

Skriveren havde straks genkendt Ejler Enevold som Sømanden fra hin Aften i „Sorte Christians Krog“, han blev bleg, rejste sig hurtig og gik udenfor, hvor han stillede sig med Øret ved Nøglehullet.

Saa snart han var borte, udbrød Enevold:

„Det er ham, høje Herre, det er min Salighed den ene af de to Lurendrejere fra Sorte Christians Krog; tag Eder i Vare for den Fyr; jeg kunde vel ikke rigtig høre, hvad de snakkede om den Aften, men at det var noget om at snappe Papirer og Dokumenter, blev jeg dog klog paa.“

Der gled et Udtryk af Smerte over Griffenfeldts Ansigt; han sad tavs en Stund og sagde saa:

„Nu forstaar jeg, hvor de vigtige Papirer bliver af. Det bæres mig for, at jeg gaar strenge Tider i Møde, men i hvert Fald skal du have Tak, fordi du har aabnet mine Øjne.“

Lave Friis havde hørt alt gennem Nøglehullet og forstod nu, at Nettet trak sig sammen om ham, hvorfor han besluttede at flygte bort, saa hurtig som muligt. Han opsøgte von Fürst, fortalte hvad der var hændet og fik Tilladelse til at tage bort med Jagten, naar han først havde sørget for, at Karen kom om Bord.

Von Fürst meddelte samme Dag Kanslerens Fjender, at nu maatte der handles hurtigt, da Griffenfeldt ellers vilde komme dem i Forkøbet. Et Par af dem søgte da straks Audiens hos Kongen, der blev stærkt rystet ved Anklagen mod Storkansleren og først efter lang Betænkning bestemte sig til at underskrive en Arrestordre.

Samme Aften gik Karen ud for efter den trufne Aftale at besøge sin Kæreste.

Da hun var naaet hen i Nærheden af Sct. Annæ Bro, kom Lave Friis henimod hende, hilste høfligt og sagde:

„Godaften, lille Karen, jeg har passet dig op for at sige dig, at din Kæreste slet ikke vil tale med dig; det var kun noget jeg fandt paa, for at lokke dig bort fra Huset.“

Karen vilde svare, men Skriveren fortsatte:

„Jeg har altid syntes godt om dig og vil gerne gøre dig det gode, jeg kan. Nu er der en Lejlighed til at tjene saa mange Penge, at du kan gifte dig og faa dit eget Hjem.“

„Det er en underlig Venlighed, der paa en Gang er kommen over dig, Lave Skriver,“ sagde Karen spottende, „hvad skal jeg da gøre, for at tjene de Penge, du taler om?“

„Hist henne ved Broen venter en Mand, der vil sige dig Besked, lad os følges ad derhen.“

Han havde forberedt sig paa at maatte anvende Magt, og blev derfor noget forbavset, da hun svarede:

„Du gør mig ganske nysgerrig, og gerne vil jeg følges med dig, der jo siger at være min gode Ven.“

De gik saa hen til Broen, hvor en Baad laa, og Friis spurgte sagte: „Er det jer, Skipper?“, hvorpaa en dyb Røst svarede nede fra Mørket:

„Begribeligvis er det mig, jeg har ventet paa jer over en halv Time.“

„Naa ja, nu kommer jeg med den Passager, I skal have med.“

„Jeg vil ikke ud at sejle,“ sagde Karen, „jeg holder ikke af det lumske Vand.“

„Du bliver dog nødt dertil,“ sagde Skriveren spottende, „nu spørges der ej længer om, hvad du vil; kom her op Skipper og hjælp mig Tøsen ned.“

Ejler Enevold kravlede op fra Baaden, og i det samme kom Børge Holm løbende hen ad Broen. Begge Sømænd greb fat i Friis og snørede et tyndt Reb om hans Arme.

„Til Hjælp! Røvere! Hvad betyder det?“ raabte Skriveren og sparkede voldsomt om sig.

„Bare rolig, min rare Ven, det betyder, at du er rendt paa Grund; Kansleren kan vist godt lide at faa fat paa den Tyveknægt, der har stjaalet hans Papirer.“

Med noget Besvær blev Lave Friis bragt om Bord i Jagten, hvor Ejler og Børge blev hos ham, medens Karen skyndte sig hjem for at meddele Griffenfeldt, hvad der var hændet.

Hun skulde dog aldrig mere faa sin Herre at se; thi næste Morgen, den 11. Marts 1676, forlod han sit Hjem, før hun kunde faa ham i Tale, og da han kom op paa Slottet, blev han paa Trappen standset af en Officer, der stammende sagde:

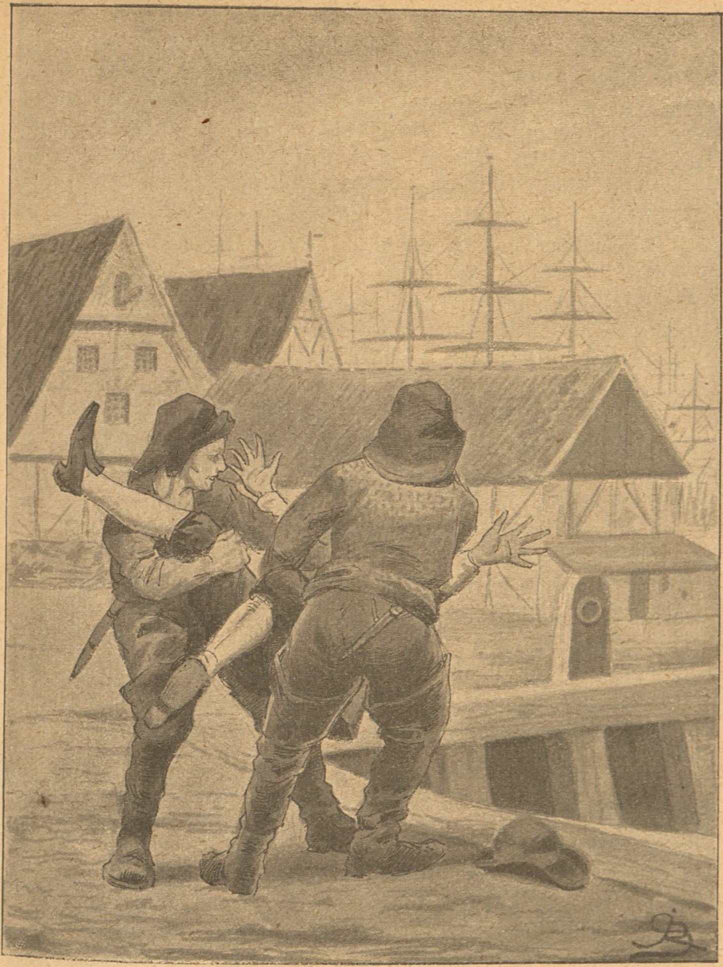

„Naadige Hr. Greve, jeg maa bede Eder om at følge mig til Bibliotekssalen, hvor I efter Kongelig Majestæts Ordre skal blive under Bevogtning indtil videre.“

Samtidig trak Officeren Arrestordren frem fra sin Kjole og viste den til Griffenfeldt, der saa flygtig paa Underskriften og derpaa kort sagde:

„Det er godt, gør Eders Pligt.“

Hastigt fløj Rygtet om Kanslerens Fængsling gennem København og vakte en voldsom Ophidselse. Man befrygtede Uroligheder, Slotsvagten blev forstærket, og det bestemtes, at Griffenfeldt om Aftenen skulde føres ad Søvejen til Kastellet, hvis Porte da skulde lukkes, for at forhindre ethvert Befrielsesforsøg.

Om Bord i Jagten var Lave Friis bleven løst af sine Baand og lukket inde i et lille Kammer.

Foruden Ejler Enevold og Børge Holm bestod Besætningen kun af en femtenaars Dreng. Om Natten holdt de voksne Sømænd skiftevis Vagt; der hændte dog intet usædvanligt, og da det blev Dag, ventede de at faa Ordre fra Kansleren om, hvordan de skulde forholde sig med Lave Friis. Time efter Time gik dog, uden at der kom noget Bud, og endelig besluttede de, at Børge skulde gaa i Land og opsøge Karen. Jagten havde kun een Baad, og Ejler gik da med for at ro den tilbage. Pludselig holdt Enevold op med at ro, pegede ud over Søen og raabte:

„Hvad er det, mon jeg ser Syner? Skuden er jo ved at gaa til Søs."

Holm saa ud mod Jagten og blev straks klar over, at Fartøjet virkelig var under Sejl og hurtig fjernede sig fra Land.

Da de to Sømænd var roede bort med Jollen, følte Drengen sig som Chef for Skibet, og som saadan maatte han være paa det rene med, hvad det var for en Passager, han havde om Bord. Gennem den aflaasede Dør gav han sig til at udspørge Lave Friis, og denne var ikke længe om at overtale Drengen til at aabne Døren. Da Skriveren først slap op paa Dækket, lykkedes det ham dels ved Trusler og dels ved en lille Sum Penge at faa Drengen til at hjælpe sig med at kappe Ankertovet og sætte Sejl. For en god Vind naaede de hurtig til Malmø, hvor Lave Friis forsvandt, og man hørte i København aldrig mere om ham.

Ejler Enevold bandede, da han saa Jagtens Sejl forsvinde i Horisonten, men Børge Holm tog det mere roligt, og de fik snart andet at tænke paa; thi da de kom ind i Byen erfarede de, at Griffenfeldt var anklaget for Landsforræderi og arresteret. I høj Grad bestyrtede gik de til Kanslerens Hus, hvor de traf Karen, der var ganske utrøstelig over sin gode Herres Ulykke. Hun vidste, at han om Aftenen skulde føres ud til Kastellet i en Baad og op-

fordrede dem til at prøve paa at befri ham og bringe ham til et Skjulested.

Enevold mente, at hun maatte være gal, naar hun kunde tro, at to simple Mænd som de kunde befri en saa højtstaaende Person, der naturligvis blev skarpt bevogtet, men hun vedblev at plage dem saa meget, at de endelig lovede at gøre et Forsøg.

Om Aftenen blev Bommen, der afspærrede Tøjhusbassinet fra Havnen, trukket til Side, en Chalup ført af en Officer roede igennem og lagde til ved Proviantgaardens Stentrappe, som endnu findes. Kort efter skød en Baad frem i Mørket, Ejler Enevold og Børge Holm, som var i den, trak atter den flydende Bom paa Plads og lagde saa deres Fartøj paa den udvendige Side.

Et Kvarterstid senere var Griffenfeldt bragt om Bord i Orlogschaluppen, der satte af og med taktfaste Aaretag roede ud mod Havnen. Det var meget mørkt og stærkt Snefog, og pludselig tørnede Fartøjet med voldsom Kraft mod den lukkede Bom; Stævnen blev knust, Aarer knækkede, og Baaden var ved at synke.

„Hallo, Kammerater!“ lød Ejler Enevolds Stemme i Mørket, „vi kommer nok lige tilpas til at bjærge jer. Kryb om Bord til os, men een ad Gangen, Passagererne først.“

Griffenfeldt og et Par Landofficerer, der bevogtede ham, begyndte allerede at kravle op paa Bommen, der skilte Fartøjerne, men Søofficeren fattede Mistanke og raabte:

„Ingen forlader Fartøjet. Hvem har lukket Bommen, og hvem er I derovre?“

Ejler og Børge indsaa, at deres Plan var mislykket; de skyndte sig at ro bort i Mørket, medens Orlogschaluppen igen lagde til ved Bolværket. Der blev sendt Bud efter en anden Baad, som senere paa Aftenen førte Griffenfeldt til Kastellet.

Da det var lykkedes de sammensvorne at faa Danmarks store Statsmand arresteret, gjaldt det for dem at skille sig af med deres underordnede Hjælpere, der sad inde med ubehagelige Hemmeligheder, og von Fürst fik da en stor Sum Penge mod at forpligte sig til for bestandig at forlade Landet.

Saaledes blev Dyd og Fortjeneste passende belønnet, medens Ejler Enevold og Børge Holm længe gik skælvende omkring og frygtede for at blive grebne som Forbrydere.

Dette skete dog ikke; ingen mistænkte dem, og omsider fik de deres Jagt tilbage fra Malmø.

Griffenfeldts senere Skæbne er velkendt; han blev anklaget for at have solgt Embeder og selv beholdt de derved indkomne Penge; for at have begaaet Majestætsforbrydelse ved at tale ringeagtende om Kongen, samt for at have forraadt Statshemmeligheder til fremmede Magter. Det sidste blev aldrig bevist, men desuagtet dømtes Griffenfeldt til Døden. Han blev paa Skafottet „benaadet“ med livsvarigt Fængsel; sad 4 Aar i et usselt Fangehul i Kastellet og blev derefter ført til et lignende paa Munkholm i Trondhjems Fjord. I 1698 fik han Friheden, men døde allerede den 11. Marts 1699, netop 23-Aarsdagen efter, at han blev arresteret paa Københavns Slot.

Han bar sin tunge Skæbne som en modig Mand, og i hans Fængsel i Kastellet stod i mange Aar at læse, hvad han med sin Diamantring indridsede i en Rude kort efter at Dødsdommen var bleven forkyndt for ham:

Da Verden blev mig vred, da lærte jeg at kende
For Alvor først min Gud, mig selv, min Ven, min Fjende,
Min Fjende var mig gram, min Ven var svigefuld.
Jeg selv var skrøbelig, Gud blev alene huld.

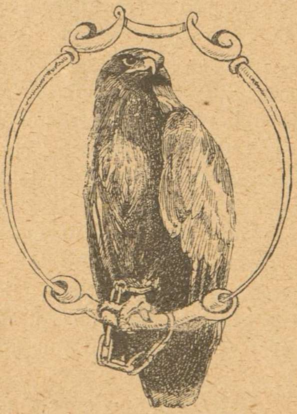

Da Profeten blev dukket.

Fortælling fra Vestkysten af

Axel Holm.

Med Tegninger af Alexander Svedstrup.

Grundtvig Ingemann Lassen, til daglig kaldet „Kringlen", fordi hans Fader havde været Brødkusk, stod paa Stranden og spejdede ud efter Fiskerbaadene, der tegnede sig som graahvide Pletter paa den sortgrønne Havflade. En isnende Nordvest kom strygende ude fra Jammerbugten og fik Søerne til at bryde skummende over inderste Revle. Kringlen begravede de muffedisbeskyttede Hænder i Bukselommerne og stampede med Fødderne i de Blanklæders Støvler, dem han altid bar for at understrege, at han ikke var fiskefødt, selv om han for timelig Vindings Skyld nedlod sig til at være Fiskeopkøber ved Siden af at være Isenkræmmer.

De lyse Pletter derude blev større, og Kringlen begyndte at trippe urolig op og ned, mens han skævede til Petrus, der iført Søstøvler og islandsk Trøje stod og talte med en lille Klynge Fiskere, som ikke var paa Havet. Petrus var en Modsætning til sin Konkurrent, han lignede ganske en Fisker, hvad han ogsaa havde været, endda en af de dygtigste, indtil Faderen forgangen Aar døde og efterlod Sønnen den bedste Opkøberforretning i Granby. Ogsaa i en anden Retning var de to Mænd forskellige, Petrus var højkirkelig og Medlem af Menighedsraadet, mens Kringlen ganske havde svigtet sin store Navnefælle og efter at have svinget rundt i alle mulige Sekter, for Tiden var havnet i noget ubestemmeligt noget, som forkyndtes af en glatbarberet, langhaaret Amerikaner, der kaldte

sig Mr. Jenkins og havde opslaaet sit Kvarter hos Kringlen, der følte sig meget beæret over at være Vært for den nye Profet.

Vinteren var haard, og det var smaat med Brændselen i mangen Fiskerhytte, men i Kringlens Storstue var der Varme og aabne Hjerter, naar man vilde lytte efter Mr. Jenkins gebrokne Forkyndelser om det nye Zion og de gyldne Himmelsale, til hvilke Jenkins mentes at have en særlig Nøgle. Aften efter Aften fyldtes det lavloftede Rum af en andægtig, forfrossen Skare, og Kringlen havde det skønneste Haab om at blive „Ældste" i den ny Menighed. Denne Tanke varmede hans Inderste, naar Frosten knugede hans spinkle Krop, og trøstede ham, naar han havde den Ærgrelse, at Petrus købte Fiskene væk lige for Næsen af ham.

Saa — der slap Kristen Steens Baad over inderste Revle og løb med en Sø helt ind til Bredden. Unge Jens Steen svang sig overbord og vadede i Land efter Trossen. Grundtvig for hen imod bam. „Har I nogen Fisk, hvad koster den?" spurgte han hæsblæsende.

„Spørg Kaptajnen", sagde Jens mut og gik videre op mod Spillet, som stod forankret et Stykke længere inde paa Bredden. Kringlen saa ud mod Baaden, men Petrus var allerede gaaet derud i sine Søstøvler.

„Vel i Land", sagde han, som god Granby-Sædvane byder.

„Tak for det," sagde gamle Steen.

„Smaat med Fisken," sagde Petrus og kastede et prøvende Blik ned i Baadens Dam, hvor der laa nogle faa Snese Torsk.

„Det er vist smaat over det hele," sagde Steen og saa ud mod de andre Baade, „de ligger saa højt paa Vandet allesammen."

„Har I set noget til Marinus Bak," spurgte en Fisker, „han tog ud i Morges at søge efter Kulleren paa den store Skrædderbanke."

„Kulleren kommer vist slet ikke i Aar," sagde en anden.

„Ja jeg tager det jo som sædvanlig," sagde Petrus, nikkede til Steen og begav sig henimod næste Baad, som netop stødte mod Bredden. Kringlen kom først.

„Nej, Petrus skal have det," sagde Baadens Fører, men maaske bliver der noget at gøre hos Bak; jeg saa ham langt ude; han laa dybt paa Vandet."

En efter en kom nu Baadene i Land, de fleste med mager Fangst. Petrus købte den Smule der var, og dirigerede Trillebørene op til sit Pakhus. Selv blev han, tilligemed de fleste Fiskere, staaende paa Stranden og spejdede ud efter Marinus Baks

Motorbaad, hvis blaamalede Skrog nu kom til Syne et Stykke udenfor yderste Revle. I den korte Vinterdags svindende Lys kunde det dog ses, at han var stærkt lastet, og Spændingen paa Strandbredden steg. Havde han kun haft usædvanligt Held og faaet mange

Torsk, eller var det virkelig den længselsfuldt ventede, kostbare Kuller han havde truffet?

„Nu stødte Baaden, Marinus sprang selv ud og blev staaende ved Stævnen, for at anbringe Rullen under Kølen; inde fra Land bestormedes han med Spørgsmaal, som han ikke ænsede, før Stævnen var paa tørt Land.

„Vel i Land," sagde Petrus, „hvad har du."

„2000 ℔ Kuller og nogle Torsk," lød Svaret.

„Dem tager jeg," sagde Petrus.

„Det kommer an paa, hvad du vil give," sagde Marinus sindigt og gav sig til at skyde Søstøvlerne af. En skarp Strid opstod nu mellem de to Opkøbere, men tilsidst overbød Kringlen Petrus med 2 Øre pr. ℔ og fik Haandslag.

„Der staar skrevet," sagde Grundtvig, „at de første skal blive de sidste, og de sidste de første, og det slaar til."

„Ja, til den Pris," sagde Petrus indædt, „men du kommer jo til at tabe paa det."

„Ved du hvad den sorte Plet paa hver Side af Kulleren betyder," spurgte Kringlen? „Naa, har du glemt det — jo, det var den Gang Petrus, den hellige Petrus, ikke en vantro Petrus som du, paa Herrens Bud kastede sine Garn paa en Banke, hvor der ellers aldrig stod Fisk paa den Aarstid; da fik han Baaden fuld, 2000 ℔ i det mindste, og den Fiskeart fik et sort Stempel der, hvor den hellige Mands Fingre havde rørt den, og Herren sagde: „Fra nu af skal du fange Mennesker." Kom til Mr. Jenkins Møde i Aften allesammen; efter Mødet giver jeg Kaffe, ogsaa til dig, Petrus, hvis du vil omvende dig. Herren har ogsaa sagt til mig, fra nu af skal du fange Mennesker."

„Hidtil har du ikke faaet andet end Torsk," sagde Petrus og gik sin Vej, mens flere af Fiskerne smaalo i Skægget. Petrus havde faaet det sidste Ord, men Kringlen havde rigtignok faaet Kullerne; og saa var det endda ikke det hele. Alt det religiøse Staahej, som Kringlens Hus var Centrum for, ærgrede Petrus, der ikke kunde med Sekteri; han kunde ikke tage den Sag saa roligt som Pastor Madsen, der ved sidste Møde i Menighedsraadet havde klappet Petrus paa Skulderen og sagt: „I Granby-Fiskere skal jo skifte Religion en Gang imellem. Fiskeren ser saa ofte Døden under Øje derude paa Fangstpladserne og i Revlebraaddet under Land, at hans Livssyn bliver alvorligt. Religionen bliver en personlig Velfærdssag, som I tænker meget over; men da I ikke er opøvede i den Slags Tænkning, farer en og anden vild i Sekterne. Men til syvende og sidst bliver det dog mig, der kaster

Jord paa de fleste af Eder." Alvorligt Livsfyn! Jo, jo — der gik alle Byens Piger og talte om Amerikanerens straalende Øjne, hvide Hænder og smukke Hage; selv Klitførens Mine var med.

Petrus hug Sømmene i Fiskekasserne, saa det sang efter; han var ikke langt fra at ønske, det var Mr. Jenkins, han havde under Hammeren; kunde man bare engang møde den fleske Amerikaner paa lige Fod. Men Pastor Madsen sagde rigtignok, at en aandelig Kamp kun burde føres med aandelige Vaaben, og dem forstod Petrus saa daarligt at haandtere. Hans Humør blev ikke bedre af den Passiar, som førtes af de Koner, der rensede Fisken.

„Kommer du til Jenkins Møde i Aften," spurgte Maren Esbensen og satte Kniven i Maven paa en 10 ℔s Havtorsk.

„Jeg er da endnu ikke bleven saa tosset, at jeg skal have ham til at dukke mig i Kræn Diges Vandhul," lød det rappe Svar.

„Du kunde ellers godt trænge til at faa dine Synder vasket af dig, Johanne, og blive kristnet med den rette Daab, som skrevet staar, helt under Vandet."

„Jeg ska'tte have den Dreng til at vaske mig og tage mine Sparestillinger," sagde Johanne, „det er farligt, saa der samles ind til ham hvert Øjeblik."

„Ens Frelse kan ikke opvejes med Ma=mon," mente Maren Esbensen, „flere og flere bliver vakte af Jenkins. Klitførens den ældste — hende Mine, som tjener hos Doktorens — skal døbes i Morgen."

Petrus hev Hammeren hen i et Hjørne, og gled ud af Pakkeriet. Blodet hamrede i hans Tindinger, mens han med lange Skridt styrede henimod Doktorboligen. Han gik den sædvanlige Vej bagom ind i Køkkenet og blev overrasket staaende i Døren. Derinde stod Mine ligeoverfor sin Moder, der sad paa Brændekassen og græd; i Døren ind til Spisestuen stod Doktorfruen med korslagte Arme og bag hende dukkede Doktorens bebrillede Skikkelse frem.

„Tænk, Mine vil døbes," forklarede Fruen sin Mand.

„Det troede jeg ellers hun var bleven som lille," bemærkede Doktoren.

„Det gælder ikke," erklærede Mine, „Broder Jenkins siger . ."

„Han har ganske fordrejet hendes Hoved," klynkede Moderen og tørrede Øjnene i Forklædet, „hellere vil jeg lægge Tøsen i Graven end have den Skam med mit Barn."

„Lad os tale rolig om Sagen," sagde Doktoren, „hvad vil Mine egentlig opnaa?"

„Jeg vil døbes," sagde Mine, „og det nytter ikke hvad I

siger allesammen — og du, „her vendte hun sig mod Petrus, „du kan spare dig at rende og svanse her, naar du staar min Sjæls Frelse imod. Der staar skrevet, hvis dit højre Øje forarger dig, saa kast det væk."

„Mine faar i hvert Fald ikke fri i Morgen," indskød Doktorfruen, „vi skal stryge — saa i Morgen behøver De ikke at frygte for noget."

Det var det sidste, Petrus hørte, da han tøflede ud af Køkkendøren. Han gik om til den anden Side af Huset og opsøgte Doktoren i Konsulationsværelset.

„Kan Doktoren ikke tage Affære. Pigen maa jo være sindssyg — hun ligner ikke sig selv."

„Hele Byen er jo angrebet af religiøs Rabies," sagde Doktoren, „men det bliver-Pastor Madsens Sag at tage Affære, her er jo Religionsfrihed i Landet."

„Kan De ikke holde Pigen inde — De er jo hendes Husbond."

„Vi har ingen Myndighed over hende i hendes Fritid — da maa hendes Slægt og Venner om at passe paa hende."

Med den Besked maatte Petrus lade sig nøje; han var meget faamælt om Aftenen og rørte næppe den Mad, hans Moder satte for ham. Hun satte sig ned henne i Lænestolen og strikkede i Tavshed et Kvarterstid.

„Er der noget i Vejen med Mine," spurgte hun endelig.

„Hun vil døbes i Morgen," udbrød Petrus og knyttede uvilkaarligt Haanden, „hun er helt tosset og ender vel med at smide mig over Bord, og sætte Kurs efter det nye Zion ligesom de andre."

Den gamle Kone lod Strikketøjet falde ned i Skødet: „Ikke havde jeg tænkt mig, at min Søn skulde finde sig i at blive tilsidesat paa det Sæt."

„Hvad skal jeg gøre, Moder, jeg har ikke saadant Snakketøj som Amerikaneren.

„Ja, Snak og Præk har vi nok af i By," sagde den gamle og rejste sig, „det er en veg Slægt nu om Dage. Godt at din Fader ikke skulde opleve at se det, bitte Petrus. Han var en Mand ikke i Mund, men i Handling."

Doktoren blev kaldt ud paa Landet til en Patient den Aften og kom sent hjem. Da han ved Midnatstid kom kørende ned mod Granby Bæk, fik han Øje paa et mærkeligt Optog. Ad en Marksti bevægede sig en Skare salmesyngende Mennesker, anførte af Kringlen og Mr. Jenkins. Midt i Klyngen gik en Skikkelse kun

iført den hvide Daabskappe. Optoget drog ned mod Bækkens Bred og standsede; i det klare Maaneskin genkendte Doktoren Skikkelsen i den hvide Kappe. Det var Klitsørens Mine. Overrasket holdt han Hesten an midt paa Broen.

„Træd saa ud i Vandet, Søster,“ sagde Mr. Jenkins, men

i det samme skiltes Kredsen; en høj fiskerklædt Skikkelse greb pludselig Amerikaneren i Kraven og sprang med ham ud i Aaen, hvor den var dybest.

„Jeg skal dukke dig, din skinhellige Rad,“ lød Petrus Stemme, og for de skrækslagne Tilhængeres Øjne blev Profeten tvunget ned under det iskolde Vand og var halvkvalt, da han endelig slap løs og sprællende drev ned ad Aaen, indtil man fik ham halet i Land.

Faa Øjeblikke efter var Petrus med den halvt bevidstløse Mine i Armene oppe paa Vejen. Doktoren tog dem med op i Vognen og kørte til.

„Hun maa være sprunget ud af Pigekammervinduet," forklarede Petrus, „men jeg kom da tids nok. Hvis Doktoren tillader, tager jeg hende nu med hjem til min Moder."

„Og hvis hun ikke faar Lungebetændelse af at færdes halvnøgen ude en Vinternat," tilføjede Doktoren, „maa De helst se at blive gift med hende. Naar hun faar Hjem og Mand at tænke paa, gaar de andre Griller nok bort."

Profeten Jenkins fik et Anfald af Hjemve og forsvandt fra Egnen. Det blev følgelig Pastor Madsen, som kom til at vie Petrus og Mine.

Humor.

Moderne Kunst.

Forgylderen (der skal sætte et Billede i Ramme og har faaet Besked om denne): „Ja Tak, nu er der kun en Ting, jeg gerne vilde vide. Hvad er op og hvad er ned paa Billedet?"

Mellem Veninder.

„Er du slet ikke bange for at din Mand skal interessere sig for jeres smukke Kokkepige?"

„Nej, for han ved, at jeg saa siger hende op og selv laver Maden!"

Enfant terrible.

Tanten: „Men Karl, hvorfor stirrer du saadan paa mig?"

Karl: „Jo, Tante, sig mig engang, hører du virkelig til det smukke Køn?"

Ængstelig.

„Den Herre der maa da være en Tvilling."

„Hvorfor det?"

„Jo, han er saa ængstelig ved alt, saa det er ganske utænkeligt, at han har turdet vove sig ene ind i Verden."

Den danske Styrmand og den malayiske Kamphane.

Af H. Mathiassen.

Med Tegninger af Luplau Janssen.

Højt paa Banken ved Bæltet laa „Kaptajnen"s Villa. Nydelig og flot tog den sig ud, som den laa der med tindrende Majsol over de røde Mure og i de blinkende Ruder, medens et mægtigt Dannebrogsflag vajede i den svage Brise fra Toppen af den masthøje Flagstang, thi i Dag er gamle Kaptajn Holms Søn, Peter, den unge, raske Styrmand, kommen hjem fra en lang Tur til det fjerne Østen.

— Det lider mod Aften. Paa Bænken ved Flagstangen sidder „den gamle" selv og ryger sin Eftermiddagspibe. Han ser straalende fornøjet ud, medens han gnider sig i Hænderne og afvekslende sender et længselsfuldt Blik henimod Verandadøren og et beundrende hen til en Kæmpehane af usædvanlig Bygning og Størrelse, der knejser blandt det øvrige Fjerkræ som en Giraf i en Kvægflok og synes at føle sig noget fremmed blandt sine Omgivelser.

Mage til Hane var aldrig set der paa Egnen. Høj og stolt ragede den i Vejret paa sine lange, kraftige gule Ben med de stærke Sporer. Hovedet var langstrakt, næsten af Form som Hovedet paa en Kæmpeslange, og det var forsynet med et svært, lidt krumt Næb og med et Par vilde, modige Øjne. Halsen var lang og kraftig og prydet med et straalende Behæng af røde Fjer. Ryggen og det øverste af Vingerne skinnede ogsaa i det reneste rødt, medens den lavtbaarne Hale og de korte, tætsluttende Fjer, der dækkede det brede Bryst og de svære, stærke Laar, var mørkegrønne.

Nu hørtes en munter Fløjten, og ud gennem Gavlverandaen kom en ung Mand, der bar et stort Bord højt til Vejrs paa sine stærke Arme. Den gamle Kaptajns Øjne straalede endnu gladere, da den unge Mand viste sig, og det var ogsaa en Gut, der var værd at se paa, som han der kom springende med det tunge Bord højt hævet over det kække Hoved.

Saa snart Hanen hørte Styrmandens Fløjtesignal, fo'r den med lange Spring hen imod ham, og med et vældigt Hop og et kraftigt Slag med Vingerne stod den nok saa stolt og knejsede oppe

paa Bordet og blev i Triumf baaret hen til den forbavsede Kaptajn, der lo, saa han var lige ved at tabe Piben. „Naada, du har nok Fyren under Skibsdisciplin, Peter,“ raabte den gamle. „Det var ellers Pokker til Spring; han ved vist, at der pibes til Skafning! Hør, sæt dig nu ned her, Peter, og lad Kvindfolkene om Resten af Opdækningen.“

„Nej, den gaar ikke, Gamle,“ svarede Styrmanden med et muntert Smil, „jeg maa skam hjælpe Mutter med de forberedende Øvelser til Skafningen!“ Og væk var han for snart efter igen at komme til Syne. Denne Gang ballancerede han paa den ene Haand en stor Bakke med en Mængde gode Sager, der hører til et veldækket Aftensbord, og det med en Færdighed, som en Overkelner kunde misunde ham, og den anden Arm havde han om Livet paa sin lille trivelige Moder, der straalende af Glæde over sin store, smukke Søn trippede af Sted ved Siden af ham. Bagefter kom den „næsten voksne“ Søster Ellen, en nydelig 16 Aars Pige, og lille Bro'r Hans, en rask Tolvaarsdreng med spillende Øjne, med ligesaa lyst Haar og ligesaa brun Hud som store Bro'r Peter, og de bar hver deres Bidrag til Aftensbordet. Snart stod dette dækket nok saa fristende og indbydende, og den lille Familiekreds var kommen til Sæde omkring det. Den store Hane stod ved Siden af Styrmanden og lagde sit Hoved paa hans Knæ. — „Hør, Peter, du lovede at fortælle os om Hanen,“ sagde Hans, da Theen blev skænket. „Ja, det er stærkt hørt, min Dreng,“ sagde Kaptajnen; „naar der nu er taget af Bordet, saa serverer Mo'r os en Omgang The med en lille Jamaica Rommer som formildende Omstændighed til Peter og mig. Og saa smager vi paa de hollandske Cigarer, du havde med hjem, Styrmand, og Damerne finder nok et eller andet Haandarbeide, saa det kan se ud, som om de ogsaa bestiller noget. Hø, hø!“ Snart var Toddyen serveret, og Styrmanden begyndte:

„Som I ved, var jeg blevet ked af at ligge og sjaske frem og tilbage over Nordsøen, og at jeg i Fjor tog over til London for at søge en Chance, og der tog jeg Hyre som 2den Styrmand paa en Londondamper, der hed „Golden Star“ og sejlede paa Ostindien. Det var langt hen paa Efteraaret, da vi lettede, og det blev en Tur med Afveksling i lige fra Kanalens og Spanskesøens kolde Stormbyger til det indiske Havs tropiske Varme — stadig ny Himmel, nyt Hav og ny Mennesker. Naa, den Rejse har jeg nok ellers beskrevet Jer i mit sidste Brev, indtil vi naaede Singapore, du ved, Hans, den engelske By og Ø dernede i Malakkastrædet. Der ligger vældige Oplag af Kul, Levneds-

midler og Skibsgrejer af alle Slags, og derfor anløbes Singapore Havn ogsaa af saa godt som alle Skibe, der gaar til Østasien.

Se, Føreren af „Golden Star", Kaptajn Smith, var i mange Retninger et stort Bæst, som ingen af Besætningen kunde lide — en brutal Fyr og en gerrig Hund. Forplejningen var slet om Bord. og Kaptajnen, der gjorde sig til af sine store Kræfter, kunde slaa en Mand i Dækket for en ren Ubetydelighed. Naa, mig kom han ikke for nær, fordi han ved flere Lejligheder havde opdaget, at jeg ikke var nogen Bogfinke, og at jeg ogsaa forstod

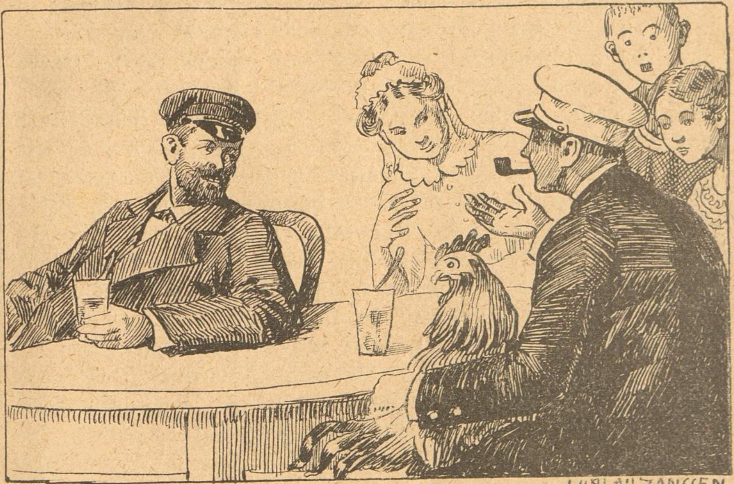

at bruge mine Næver efter alle Kunstens Regler. Jeg havde nemlig taget grundig Undervisning i Boksning hos vor egen Mesterbokser, Jim Smith, ovre i København, inden jeg rejste til England. Det var maaske netop derfor, at Kaptajnen ikke kunde lide mig, og den Følelse var fuldkommen gensidig; jeg var klar over, at sejle hjem igen med ham vilde jeg ikke. Vi laa nu der i en Uges Tid og lossede engelske Varer — Bomuldstøj, Isenkram, Konserves o. s. v. — og fyldte vore Kulrum. Haardt maatte vi slide i det, og Frihed var der ikke noget, der hed, og glade var vi, da vi fik fyret op under Kedlerne for at gaa op til Bangkok efter en Ladning Teaktræ. Bangkok er jo Hovedstaden i Kongeriget Siam, det eneste Stykke af Bagindien, der endnu er et selvstændigt Rige.

Den for kort Tid siden afdøde Konge, Chulalongkorn, var ellers en temmelig civiliseret Herre, og han har indført en Række Reformer baade for Landet og sig selv. Han har faaet lavet Begyndelsen af en Slags siamesisk Rigsdag, og han er saa beskeden at nøjes med en eneste Kone, medens hans Fader havde 600. Der er en god Del Prinser i Siam, Kongen har f. Eks. hele 83 Brødre, og mange af dem har flere Sønner. — Siam gennemstrømmes af Menamfloden, og ca. 8 Mil indenfor dens Munding ligger Bangkok.

Det var en Dag først i December, at vi sejlede op i Menams Munding; men dansk „Julevejr" mærkede vi rigtignok ikke noget til — hverken det rigtige med Regnsjap og Taage eller det, man ser paa Julekortene med Sol over skinnende Sne. En tindrende, flammende Sol straalede Dagen lang paa en ultramarinblaa Himmel. Gudbevares, hvor vi svedte i det Julevejr! Jo længere vi kom op ad Floden, desto mere myldrede det med evropæiske Dampere, kinesiske „Djunker", højtstævnede Malaybaade med et uhyre Raasejl og smaa Kanoer, der er lavet af en eneste Palmestamme, og endelig naaede vi „de vilde Olietræers Stad", Bangkok.

Ude fra Floden tager den sig helt imponerende ud. Midt i Strømmen ligger de store evropæiske Dampere for deres Ankere, længere inde mod Bredderne de kinesiske „Djunker" og de store Malaybaade paa indtil 10 Tons med en Hytte agter, hvor hele Familien bor. Saa ligger de Indfødtes svømmende Træhuse paa Flaader i flere Rækker og indenfor dem igen Bambushytter paa Pæle, der er rammet ned i Flodbunden. Og op over det hele rager de forgyldte Taarne og Spir af de kongelige Slotte og de 100 Templer højt op i den soltindrende Luft. Men kommer man saa rigtig ind i Byen, „gaar Forgyldningen af St. Gertrud", som man siger. Saa ser man rigtig Modsætningen mellem de straalende Paladser og de elendige Hytter, og man ser de snavsede Gader, der i Regntiden næsten ikke er til at vade igennem. — Kinesiske Værksteder, Spisehuse, Beværtninger og Spillehuse findes i Mængde, Kineserne spiller nemlig en stor Rolle i Bangkok, baade i god og daarlig Retning. Floden er Byens Hovedgade, og fra Morgen til Aften er her et Liv og en Tummel og en babylonisk Sprogforvirring som faa Steder i Verden.

Saasnart det lufter lidt, klinger en sagte og skøn Musik over Bangkok; den kommer fra Templernes Tusinder af Smaaklokker, som Vinden sætter i Bevægelse.

Det gik i Bangkok som ved Singapore: Slid og Slæb i lange Baner, men ingen Frihed. Jeg havde allerede i Singapore

sagt Kaptajnen, at længere end til Bangkok sejlede jeg ikke med ham, og han saa paa mig, som om han vilde æde mig, da han fik den Besked. Saa kom da endelig Dagen, da vi havde faaet den sidste Teakplanke om Bord. Jeg havde faaet min Hyre udbetalt gennem Hovmesteren, jeg havde sagt Farvel til hver Mand paa Skibet, havde faaet mit Tøj pakket og stuvet ned i en Malaybaad ved Siden af Skibet og var selv klar til at følge efter. Da kom jeg pludselig i Tanker om, at jeg jo ikke havde faaet sagt Farvel til Ayah, vor lille malayiske Skibsdreng, der ligefrem forgudede mig, fordi jeg nogle Gange havde beskyttet ham imod Kaptajnens Tyranni. Da jeg gik hen agter for at finde Ayah, hørte jeg en ynkelig Jamren inde fra Kaptajnens Kahyt, og da jeg stak Hovedet ind ad Døren, saa jeg et Syn, der før havde bragt mit Blod i Kog: Kaptajn Smith i Færd med at gennemprygle den stakkels Malaydreng med en tyk Tovende. Hvad der nu skete, gik som et Lyn. Jeg rev Tampen ud af Bøddelens Haand og kastede den ud paa Dækket. Jeg hørte Kaptajnen brøle: „Danske Hund!" og jeg saa ham føre et mægtigt Næveslag efter mit Ansigt, men jeg bøjede Hovedet til højre og parerede med venstre Haand, og i næste Sekund ramte min højre Næve ham lige mellem Øjnene med en Kraft, saa det sang i mine Knoer, og Kaptajn Smith sank sammen som en Stud, der er slaaet for Panden. Der laa han, her stod jeg, og væk var Ayah!

Jeg skal ikke fragaa, at jeg begyndte at blive lidt hed om Ørene, men jeg blev dog ret hurtigt klar over, at et Tyrehoved som vor kære Kaptajns ikke gik i Stykker for et Næveslag. Jeg gik stille ud af Kahytten og lukkede Døren efter mig. Der var ingen paa Dækket. I en Ruf var jeg nede ad Falderebet, gav Malayen i Baaden Tegn til at støde fra, greb selv den ene Aare, og den lette malayiske Kano fløj som en Pil op ad Floden og ind i det Mylder af alle Slags Fartøjer, der laa ovenfor os. Jeg naaede at hilse med Huen til 1ste Styrmand, der viste sig paa Dækket, før jeg tabte „Golden Star" af Syne, og i det samme fik jeg Øje paa — lille Ayah, der laa sammenkrøben paa Bunden af Baaden! Det var unægtelig en Overraskelse. „Naa, never mind," sagde jeg til mig selv, „han kan vel i hvert Fald ikke faa det daarligere hos dig end hos Kaptajn Smith, og kan du slaa Kaptajnen i Gulvet, kan du saamænd ogsaa bortføre hans Skibsdreng."

Det var tæt hen under Aften, da Ayah og jeg stod i en Gade midt inde i Bangkok udenfor en Kineserbeværtning. Bodens Ejer, en gammel Kinamand med et skikkeligt Ansigt, sad udenfor

Døren paa en Bambusstol og tog imod de smaa kørende Restaurationer, som han havde ude paa Togt i Byens Gader, og som bestod af en Trillevogn med en Kogeindretning, hvor de Retter blev tilberedt, som baade Kinesere og Siamesere sætter Pris paa — navnlig Ris tillavet paa forskellige Maader. Hos ham besluttede jeg mig at slaa mig ned foreløbig. Efter en lille Forhandling paa Kineser-Engelsk blev jeg klar over, at vi baade kunde faa Mad og Nattekvarter her, og da den gamle Kinamand var færdig med at modtage sine rullende Smaabeværtninger, fulgte vi med ham ind i hans Bod, hvor vi snart efter sad og delikaterede os med en mægtig Portion Ris i Karry med smaa Stumper Hønsekød i.

Inden vi var færdige med vort Maaltid, var Solen gaaet ned, og den lyse Tropedag var pludselig uden Skumring gaaet over til mørk Aften. Søvnige og trætte var baade Ayah og jeg, og den gamle Kineser tændte en Lampe og førte os ind i et Rum bagved Boden, hvor vi skulde sove. Idet Lysskæret faldt ind i det mørke Rum, lød der et ejendommeligt hæst Skrig derinde fra, der fik mig til at træde et Skridt tilbage og gribe til Revolveren i Bukselommen. Men Ayah kendte Lyden, og idet han pegede til venstre, raabte han begejstret: „Ah, Sir, game-cock, pretty game-cock!“ (Aa, Herre, en Kamphane, en prægtig Kamphane!) Jeg saa i samme Retning og fik Øje paa den mest storartede Hane, jeg i mine Dage har set — jeg saa nemlig for første Gang min Ven her.“ Styrmanden klappede her den store Hane paa Hovedet. Jeg spurgte vor Vært ud om Dyret, og det Spørgsmaal interesserede ham; der kom Liv i det gamle gule Kineseransigt, medens han rigtig præsenterede Hanen for os og fortalte om dens Kampe og Sejre. Den hed „Kuroki“ efter den berømte japanske General, og der fandtes efter den Gamles Mening ikke Mage til Kamphane i hele Bangkok, hvor Hanekampe som i alle sydasiatiske Byer er en yndet Folkeforlystelse. Vor Vært fortalte os, at Hanen om nogle Dage skulde deltage i en stor Hanekamp og tilbød at tage os med som Tilskuere. Ayah var saa henrykt over Hanen, at han fik Lov til at indrette sit Natteleje ovenpaa dens Bur. Den opholdt sig nemlig i et stort Bambusbur, der gik tværs igennem Væggen, saa at den ene Halvdel var ude i Gaarden og den anden inde i Værelset, og ovenpaa den inderste Halvdel var der udmærket Soveplads for en Gut som Ayah. Jeg sov i en gammel rusten Jernseng, der sikkert som ny var udgaaet fra en eller anden Fabrik i England. Vi kunde sove ganske roligt, sagde vor Vært, idet han forlod os, Hanen var mere vagtsom end nogen Hund, og hvis alt var roligt, vækkede den os Kl. 4 præcis næste Mor-

gen. Saa gik den Gamle, og vi sov snart ind til Trods for vor lidt ejendommelige Stilling, og vi sov begge som Murmeldyr, til et skingrende Hanegal vækkede os næste Morgen. Vi kom op og i Tøjet i en Fart, og efter at vi havde faaet en udmærket Kop The med ristet Brød til Frokost, skyndte vi os ud for at studere Bangkoks Seværdigheder i den dejlige, friske tropiske Morgen, som vi nød i hele dens Herlighed, da vi fra et højt Punkt oppe nord for Byen saa ud over Floden og Byen og hele det frodige Landskab. Vi saa Solen stige op over Skovene som en straalende Ildkugle og drive Morgentaagerne foran sig hen over Flodens Spejl, og lige i et Nu var det tindrende lyst, og Bambusrørene og de høje, slanke Palmer laa som badede i Lys, Turtelduerne kurrede omkap ovre paa den anden Flodbred, og de smaa, graa Egern sprang omkring i Figentræernes Kroner, saa Dugdraaberne stod omkring dem som en Sky med smaa Regnbuer i. Ja, I kan tro, at saadan en tropisk Morgen er dejlig! Men Solen stiger højere, Luften ligefrem dirrer af Varme, og man maa knibe Øjnene sammen til en smal Spalte for at kunne taale at se ind i det Lyshav. Tilsidst drev Varmen os hjemad.

Paa Hjemvejen holdt vi os i Nærheden af Floden, og gennem min Kikkert saa jeg tydelig „Golden Star“ liggende paa samme Sted, hvor jeg saa pludselig havde forladt den. Det gjaldt nu om at have Øjnene med sig og se sig for, da Kaptajn Smith sikkert ogsaa vilde i Land.

Der gik nu en 8 Dages Tid, og Ayah og jeg befandt os stadig bedre hos vor Vært, gamle Tsjing Kinamand. Morgen og Aften spadserede vi omkring og saa os om i den ejendommelige By og dens Omegn, medens vi tilbragte den varme Dag hjemme i vort store, kølige Værelse, hvor jeg læste i de Bøger, jeg havde i min Skibskiste eller passiarede med den Gamle, der var en klog og erfaren Mand med mange Kundskaber, og vi blev mere og mere fortrolige med hinanden. Jeg fik at vide, at gamle Tsjing som saa mange andre Kinesere var kommen til Indien saa fattig som en Kirkerotte, men nu var godt paa Vej til at blive en rig Mand. Han tænkte paa i en nær Fremtid at flytte ned til Paknam og gaa i Kompagni med sin Broder, som havde en stor „ship-chandlery“ (Skibsprovianteringshandel) dernede. Broderen var en meget rig Mand, der ikke stak op for de rige Europæere, men kørte i sin egen fine Landauer forspændt med vælige Skimler, og der saa jeg ham senere sidde flot tilbagelænet, klædt i Silkekaftan og med den lange Haarpisk frem over Skulderen og ned i Brystlommen. — Ayah tilbragte sin meste Tid med at lege med Hanen,

og de to opførte formelig Hanekampe. Det var storartet at se Hanen fare gennem Luften som en Pil, gennem hele Værelsets Længde og med Næbbet flække en Pind, som Ayah holdt i Vejret, eller hugge den ud af Haanden med sin Spore. Og om Natten sov vi trygt med Hanen som Vagthund.

Saa kom Dagen for den store Hanekamp, og om Eftermiddagen gik vi hen til Stedet, hvor Kampen skulde staa. Kineseren med Hanen under Armen, Ayah og jeg med solide Bambusstokke i Hænderne, og saa havde jeg desuden Kniven i Bæltet og Revolveren i Bukselommen, da vor Vært havde fortalt mig, at der ofte blev Kamp mellem flere end Hanerne.

Ved Spillehusene er der som oftest en Have eller en indhegnet Gaard, og der findes en Arena til Hanekamp, en Sport, som alle Sydøstasiater og da især Malayerne er ligesaa gale efter, som Spanierne efter Tyrefægtning. Det var til et saadant Sted, vi gik, og Arenaen laa her midt i en Have omgivet med et højt Plankeværk og overskygget af Palmer og mægtige Bambus. Selve Kamppladsen var cirkelrund og af Areal som en stor Sal; den var omgivet af en lav Skranke, og uden om den igen var der flere Kredse af Bænke til de ældre og mere velhavende Tilskuere, medens de andre stod op. Da vi kom, var Haven opfyldt af en broget Forsamling af Malayere, Siamesere og Kinesere med enkelte Evropæere imellem, som med stor Interesse fulgte Kampen, der allerede var i fuld Gang. I Begyndelsen saa jeg med en vis Modvilje paa, hvorledes de prægtige Haner sønderflængede hinanden med de skarpe Staalsporer; men det gik mig, som da jeg i sin Tid saa en Tyrefægtning i Malaga. Kampens Hede og Spænding greb mig, og jeg blev ligesaa ivrig som alle de andre. Den største Spænding knyttede sig til Kampen mellem vor „Kuroki“ og en Kamphane fra Sumatra, der ejedes af en rig Malayskipper i Bangkok. Han og min Vært havde allerede for længe siden aftalt Kampen, og baade af dem og deres Venner var der væddet om Beløb paa mange hundrede Kr., der blev deponeret hos Kampdommerne, indtil Slaget var endt. Ligesom en Ridder før Turneringen i Middelalderen blev forsynet med Rustning og Vaaben, saaledes blev ogsaa Hanerne her gjort klar til Kamp, og vor gamle Tsjing fik travlt med at lægge sidste Haand paa Værket ved at studse og gnide Fjerene og spænde Kampsporerne fast. Disse er af Staal, lange og temmelig brede, tveæggede og skarpe som en Rageкniv. Et velrettet Hug med dette frygtelige Vaaben, kan kappe Hovedet af en Hane lige saa let som Toppen af af en Gulerod, og derfor varer en Hanekamp i Indien i Reglen ikke saa længe.

LUPLAU JANSSEN

Alen efter Alen af stærkt Bomuldsgarn svøbte Ayah og Kineseren omkring Hanens Ben, indtil Kampsporerne endelig sad saa fast, som de var støbt i et med Benene. Modstanderen var imidlertid bleven behandlet paa samme Maade, og nu gik de to Ejere med gravitetiske Skridt hver med sin Hane hen til Skranken fra to forskellige Sider og satte Kæmperne ind paa Arenaen.

De to udmærket trænerede Dyr tog først hinanden skarpt i Øjesyn, og begyndte derpaa at kredse omkring hinanden, for at finde en Lejlighed til et uventet Angreb. Før de vel vidste af det, var de hinanden tæt paa Livet, og i et Nu dannede de en hvirvlende Bold af susende Vingeslag, rasende Næbhug og en Sky af løse Fjer. Pludselig skiltes Klumpen ad og blev igen til to Haner, der trak sig tilbage hver til sin Side; dygtig forpjuskede var de begge to, men synderlig Skade havde de ikke taget, da de i denne Nærkamp, Bryst mod Bryst og Næb mod Næb, ikke havde haft Lejlighed til at bruge deres farligste Vaaben, de frygtelige Sporer. Vi ventede nu en længere Pavse, men den endte hurtigere, end vi troede. Gamle Tsjing kendte sin „Kuroki“ og vidste, at den ikke behøvede langt Pusterum. „Go on, „Kuroki“!“ raabte han, og i samme Nu fløj Hanen til Vejrs og for som en Pil i lige Linje løs paa sin Modstander, akkurat som naar den hjemme i vor Stue for løs paa Ayah. Den anden Hane fløj op for at møde den, men den kom ikke højt nok. Vi saa „Kurokis“ Spore glimte i et kraftigt Hug, og næste Øjeblik sank dens Modstander død til Jorden, næsten kløvet af et dybt Saar i Brystet. Saaledes sejrede den tapre „Kuroki“.

Der opstod et frygteligt Virvar med Bifaldsraab og Mishagshyl, løftede Stokke og blinkende Knive. De stolte Malayere hvis „Khris“ (Skedekniv) altid sidder løst i Skeden, kunde ikke finde sig i dette Nederlag overfor en Kineser, og flere af dem trængte truende frem imod os; men min lange Kæp og min blanke Revolver, som jeg lod dem kigge lidt paa, holdt dem i Skik. Endelig blev der da saa megen Ro, at Dommerne kunde komme til at betale vor gamle Kineser hans vundne Penge. Men den dræbte Hanes Ejer og hans Venner var rasende og samlede sig i en truende Klynge, og jeg syntes ogsaa, jeg saa en Mand i en evropæisk Dragt imellem dem. Vi trak os nu tilbage med vor Sejr, vor Gevinst og vor gæve „Kuroki“, Ayah bar Hanen, Kineseren Pengene og jeg dækkede Tilbagetoget. Men da vi naaede udenfor Haven, hviskede Ayah rystende af Skræk: „Mr. Smith være mellem dem der Malayer i Have.“

Da vi var vel hjemme hos Kineserfar, drøftede vi Ayahs

formentlige Opdagelse. Ayah var sikker i sin Sag og bad mig bønligt om ikke at udlevere ham til Kaptajn Smith, hvilket jeg højtidelig maatte love ham, og for mig selv stod det mere og mere tydeligt, at jeg havde set en Europæer i den vrede Malayflok, og at denne havde sendt mig et Blik, der lynede af Had og Raseri. Gamle Tsjing Kinamand hørte roligt paa os, til han havde røget sin Pibe ud, saa sagde han, medens han stoppede den igen: „Malayer vrede paa mig og Hanen, Kaptajn vred paa jer to. Mig alligevel snart til Paknam; vi alle tre rejse derned om nogle Dage.“ Og det Forslag af den Gamle gik vi ind paa med Glæde.

To Dage efter var det Jul.

Det er svært at komme rigtig i Julestemning i et fremmed Land og blandt fremmede Mennesker — især da, naar man gaar og sveder i 30 Graders Varme. Og ingen Sne, ingen Juletræer, ingen Julekort, ingen Juleudstillinger eller Juletravlhed, ingen slagtede Gæs og ingen juleglade Ansigter.

„Men Juleaften vil vi nu fejre paa god hjemlig Vis, saa godt som det kan lade sig gøre under disse Forhold,“ tænkte jeg, og Dagen før Juleaften lagde jeg Raad op med den gamle Tsjing. Ayah maatte ingen Ting vide, for han var jo „Barnet“, der skulde overraskes. Den gamle smilede godt og venligt som sædvanlig og lovede Juleaften at servere ekstra prima 1ste Klasses Risengrød — for en Gangs Skyld kogt i Mælk og med Kanel og Sukker paa — og en god fed Pekingand med Batater, en Slags tropisk Kartoffel, og at skaffe et Træ, der saa meget som muligt lignede et Grantræ.

Juleaftensdag havde jeg travlt, og efter at jeg længe havde støvet omkring i Byen, lykkedes det mig at faa fat paa et Par nye, fine Tøfler til den Gamle og et Sæt nyt, pænt Matrostøj til Ayah, hvilket han jo nok kunde trænge til, da han jo ikke havde faaet Tid til at faa noget med fra Skibet. Nogle Kager, der saa mig lidt tvivlsomme ud, og en Mængde dejlige Frugter fik jeg ogsaa med hjem. Og saa pyntede jeg Juletræ med kulørt Papir og gamle Kotillonsordener, som jeg fandt i min Skibskiste; en gammel Voksstabel, som jeg ogsaa opdagede der, skar jeg i smaa Stykker til Julelys. Ayah var hele Dagen forvist fra vort Fællesværelse, uden at han kunde begribe Grunden. Jeg fik gamle Tsjing til at lukke Boden tidlig, og saa spiste vi i Ro og Mag vor Julenadver, der smagte storartet. Saa kom vi ind til Juletræet, vi tre Mennesker af tre forskellige Racer: den gamle Kineser, Malaydrengen og den danske Styrmand, som Skæbnen her havde samlet i Siams Hovedstad. Ayah var henrykt, og han

kunde ikke faa Øjnene fra Herligheden, før den sidste Stump Lys var brændt ud. Saa først fik han Tid til at være taknemmelig over det nye Tøj, og gamle Tsjing takkede ogsaa pænt for de smukke Tøfler. Jeg sang „Glade Jul, dejlige Jul“ for dem, og de lyttede begge to ligesaa andægtigt til, som artige danske Børn i Kirken Juleaften, skønt de naturligvis ikke forstod et Ord af den kære danske Julesalme. Saa spiste vi Frugter, jeg lærte Ayah og Tsjing at spille „Effen og Ueffen“, de tvivlsomme Kager gik i Ayah som de lækreste Pebernødder i en dansk Dreng, og „Kuroki“ blev holdt vaagen hele Aftenen og trakteret med Julegrød. Piberne blev tændt, og jeg fortalte, saa godt jeg kunde paa Kineser-Engelsk om Danmark, dette mærkelige Land højt deroppe mod Nordvest, hvor det paa denne Tid af Aaret regner med hvidt Pudder, og hvor man tidt kan spadsere ovenpaa Vandet. Før vi vidste af det, var Klokken bleven mange, og vi gik endelig til Køjs, efter at jeg havde lært dem begge to at sige „Glædelig Jul“ paa Dansk. Det varede længe, inden jeg kunde falde i Søvn denne min første Julenat i Troperne.

Hvor længe jeg sov, aner jeg ikke, men jeg blev vækket af et gjaldende Hanegal. Søvndrukken og forvirret for jeg op i siddende Stilling, og underlig og æventyrlig var min Opvaagnen. Det var endnu mørk Nat. Henne i den aabne Dør til Boden stod en mørk Skikkelse med en Blændlygte i Haanden, og lige ved min Seng skimtede jeg de utydelige Omrids af en anden, og jeg saa noget blinke i hans løftede Haand. „Malayerne, Kaptajn Smith!“ Disse Ord for som et traadløst Telegram igennem min Hjerne, og med det samme var jeg lysvaagen. Jeg greb til og fik Tag i den nærmeste Nattegæsts Skuldre eller Arme, kastede mig frem imod ham med al min Kraft og rammede ham den brillanteste danske „Skalle“ ud, saa det knagede i hans Ansigtsknogler og snurrede i mit eget Hoved, og med et hult Skrig sank han ned ved min Seng. Jeg famlede efter min Revolver paa Sømmet i Væggen, men i det samme hører jeg Ayah rive Burets Dør op og raabe: „Go on, „Kuroki“!“

Jeg skimtede Hanen flyvende som en susende Bold gennem Rummet og lige i Synet paa Manden ved Døren, jeg ser ham med et Vræl og en tindrende engelsk Ed kaste Lygten paa Gulvet og forsvinde, og idet jeg springer ud paa Gulvet med Revolveren i Haanden, kommer Hanen flyvende tilbage til sit Bur, hvor den udsender en skingrende Sejrsfanfare. Alt dette foregik langt hurtigere, end jeg har kunnet fortælle det. — Jeg knælede ned ved den faldne Mand, der igen begyndte at røre sig, og raabte til

Ayah, at han skulde tænde Lampen, og rask som en Abe var han nede paa Gulvet og fik vor lille Petroleumslampe tændt. Nu kunde jeg overse Valpladsen. Manden var en Malay, og hans Ansigt var naturligvis blodigt og opsvulmet efter den ublide Berøring med en dansk Sømands Pandeskal. Jeg bandt for en Sikkerheds Skyld Arme og Ben sammen paa ham med en Snor, som Ayah langede mig fra min Skibskiste, og lod Drengen holde Vagt ved ham, medens jeg selv med den af „Kuroki" erobrede Lygte i den ene Haand og Revolveren i den anden skyndte mig ud gennem Skænkestuen for at se, hvorledes det var gaaet vor gamle Vært under den natlige Affære.

Gamle Tsjing sov i et lille Kammer til Gaarden ved Siden af Boden; jeg hørte en svag Stønnen derinde, og da jeg kom hen til Sengen, fandt jeg den gamle Kineser liggende bunden og indrullet i Tæpper, halvkvalt med et sammensnoet Tørklæde i Munden. Jeg løftede ham op og bar ham ind i mit Værelse, hvor jeg befriede ham for Knebelen og skar hans Baand over, rullede og gned ham, indtil der igen begyndte at komme Liv i ham; en Snaps Whisky, som jeg hentede ude i Boden og hældte i Munden paa ham, bragte ham fuldstændig til Bevidsthed.

Meget kunde han ikke fortælle os; han var pludselig bleven greben i Halsen og klemt saadan, at han mistede baade Syn og Hørelse, og hvad der derefter var sket, havde han ingen Ide om. Han sov gerne haardt, den gamle Kinamand, fordi han plejede at komme en lille Kugle Opium i Tobakken i Aftenpiben, og gennem Vinduet fra Gaarden til hans Soveværelse var Banditterne trængte ind, det saa vi snart, og ad samme Vej var den flygtede sluppen ud.

Jeg satte med nogle faa Ord den gamle ind i Situationen, og han saa meget ulykkelig og forbavset ud. Jeg havde imidlertid ladet Ayah hente noget Vand og vadsket Blodet af den fangne Malayers Ansigt, og da han nu ogsaa begyndte at komme til sig selv igen, løftede jeg ham op og anbragte ham i en Stol, og da han var kommen nogenlunde til Hægterne, begyndte jeg at forhøre ham, med Ayah som Tolk. Da jeg lod ham kigge lidt ind i Løbet paa min Revolver, fik han omsider Munden paa Gang og Resultatet af Forhøret var, at Ayah havde set rigtigt, da han mente at faa Øje paa Kaptajn Smith under Hanekampen, og gamle Tsjing havde været Profet, da han spaaede, at baade Kaptajnen og Malayerne vilde tage Hævn.

Vi holdt nu Raad og blev enige om, hvad vi skulde gøre. Gamle Tsjing hentede sin Brodersøn, en ung, intelligent Kineser,

der havde en Bod ved Siden af Tsjings. Malayen maatte i hans Paahør gentage sin Forklaring om, at de vilde have taget Hævn og jeg skrev den ned, hvorefter de to Kinesere og Ayah paa deres Maner skrev under som Vidner. Jeg skrev saa et kort Brev til Kaptajn Smith, hvori jeg meddelte ham, at hvis han i Fremtiden gjorde noget som helst Forsøg paa at forulæmpe mig eller Ayah, vilde der ved de engelske Domstole blive rejst Tiltale imod ham for morderisk Overfald. Et Vidnesbyrd, der ikke lod sig udslette, havde Kamphanens Sporer tegnet i hans Ansigt.

Det Brev overgav vi Malayen til Besørgelse og saa lod vi ham løbe med den Salut, han havde faaet — jeg kunde føle paa mit Hoved, at han ikke glemte den i Hast. At han besørgede Brevet, tvivlede jeg ikke om, da han naturligvis hos Mr. Smith vilde hente Løn for Ulejlighed, Smerte og Svie. At vor ædle Kaptajn heller ikke slap bort uden baade følelige og synlige Minder om det natlige Drama, kunde vi se af de stærke Blodspor ved Døren og ud igennem Boden. Ayah beklagede kun, at „Kuroki“ ikke havde haft sine Kampsporer paa. I kan vist forstaa, at ingen af os følte mere Trang til Søvn den Nat. Gamle Tsjing lavede os en ekstra Kop Te, Piberne kom i Gang, og nok var der at tale om. Da Solen Julemorgen brød frem i hele sin tropiske Glans, var der truffet den Ordning, at vor Vært havde overdraget sin Bod og hele sin Forretning til Brodersønnen og selv vilde drage med os ned til Paknam, saa snart som muligt.

Allerede 2den Juledag sejlede vi ned ad Menamfloden i den Gamles egen store Malaybaad. Det vældige Raasejl stod paa tværs af Baaden, Nordøstmonsunen blæste ret agterind, Strømmen hjalp til, og den skarptstævnede Baad skummede gennem Vandet med en Fart som en Torpedojager.

Tsjing, Ayah og jeg udgjorde hele Besætningen, men vi kunde ogsaa mageligt regere Baaden og endda faa Tid at se os om; men „Golden Star“, Kaptajn Smiths Damper, saa vi ikke noget til paa vor Sejlads ned ad Floden. Slyngelen havde sikkert lettet Anker og var stukket af, saa snart han havde haft Besøg af Malayen og faaet mit Brev — han har vel frygtet for, at vi skulde fortryde vor Langmodighed. Jeg har aldrig senere set min kære Kaptajn, men skulde jeg engang i Livet træffe ham, vil mit første Blik paa hans elskelige Ansigt sikkert ganske af sig selv søge efter Mærkerne af „Kurokis“ Sporer.

Ja, en Passager havde vi jo med, og det var naturligvis vor natlige Kampfælle, vor tapre „Kuroki“, der knejsede nok saa stolt i Baadens høje Forstævn, som Galionsfigur i et gammelt

Vikingeskib. Naa, vi naaede snart Paknam med den Fart, og Modtagelsen i den rige Kinesers flotte Villa var udmærket, skønt vi kom ganske uventet. De to gamle Kineserbrødre ordnede deres Sager ved en Kop Te og en Pibe. Tsjing fortalte Broderen vor Historie, og Ayah og jeg maatte blive i Huset som kære Gæster, indtil det danske Skib kom, som jeg ventede. Jeg tog med Tak imod Tilbudet, og vi følte os snart som hjemme hos de to brave gamle Kinesere.

Jeg hjalp dem paa Kontoret og skrev engelske og tyske Breve for dem, mens Ayah snart gjorde sig nyttig nede i den store Skibs-ekviperingsforretning. Men hver Dag kiggede jeg fra Kontorvinduet ud over Floden efter det kære danske Flag, som jeg nu ikke havde set saa længe. Endelig en Dag, da jeg sad og var fordybet i mine Bøger, kom Ayah styrtende ind ad Døren og raabte aandeløs: „Mr. Holm! Dansk Flag, Dannebrog, hvidt Kors i rødt Tøj! Kom!" Det kan nok hænde, jeg kom op i en Fart. Pennen røg ud ad Døren. Ja, dernede ved Kajen vajede Dannebrog fra en stor, stolt Damper, en af „Østasiatisk Selskabs" Baade, der netop kom skummende op for Broen.

Det varede ikke længe, inden jeg kom om Bord, og jeg blev modtaget saa venligt af mine kære Landsmænd og Kammerater, at Hjertet hoppede i Livet paa mig. Jeg blev kaldt ind til Chefen, og jeg fortalte ham aabent og ærligt hele Historien, der baade interesserede og morede ham levende. „Hør nu Styrmand Holm," sagde Kaptajnen, da jeg var færdig med min Beretning, „vil De helst sejle hjem med os som Passager eller som Styrmand? Vor 2den Styrmand er efterladt som Patient paa Malta, og De gør mig ligefrem en Tjeneste ved at overtage hans Plads."

Jeg tiltraadte straks min Plads, og det var som et Liv i en anden Verden at komme til at gøre Tjeneste under vort kære, danske Flag.

Det var ligefrem svært for mig at tage Afsted med gamle Tsjing og lille Ayah Den gamle sendte en stor Pakkasse fuld af Foræringer om Bord paa Skibet som Julegave og Erindring om gamle Tsjing til dem derhjemme. Og saa skænkede han mig sin dyreste Skat, sin kære „Kuroki" som Erindring om Julenatten i Bangkok.

Gamle Tsjings Kasse staar nu inde i Verandaen til Mors og Ellens Tjeneste — jeg gætter paa Silketøj og kinesisk Porcellæn.

Det var drøjt for Ayah at skilles fra mig og Hanen; men vi skiltes med et „Paa Gensyn". Min kæreste Erindring om mine

Oplevelser i Bangkok har jeg her," sluttede Styrmanden sin Fortælling, idet han løftede den sovende Kamphane i Vejret. Han skal nu faa Lov til at blive her hos jer til Forædling af hele Egnens Hønsebestand. Og han skal vaage over jer om Natten ligesaa trofast som han vaagede over gamle Tsjing, Ayah og mig sidste Juleaften ovre i Bangkok."

Den lille Hornblæser.

Paa Bagperron.

Af Astrid Juel-Nissen.

Med Tegning af Axel Thiess.

„Alle Kvinder er egoistiske, pyntesyge og kokette — alle!"

Med en irriteret Haandbevægelse viste Doktor Hauch ud over de kvindelige Individer, som i Øjeblikket passerede forbi Bristol, hvor han en varm Sommereftermiddag sad sammen med sin Ven, Brandt, og svalede i Whisky og Sodavand en ivrig Disput om Kvinden.

I sin Egenskab af nyforlovet optraadte Brandt selvfølgelig som hendes ivrige Forsvarer, hvilket yderligere æggede Hauchs Kritik, der i Forvejen var sat flere Procent op af Ærgrelse og Sorg over at have mistet Brandt, sin Ven og Fortrolige lige fra Skoledagene. For Fremtiden vilde Hauch for ham være intet, Luft simpelthen — en Kvinde havde røvet hans Plads i Vennens Hjerte.

„Egoistiske, pyntesyge og kokette!" gentog Hauch med stærkt Eftertryk paa hvert af disse ikke just smigrende Adjektiver.

Vennen lo og stødte sit Glas mod hans. „Dit Syn paa det svage Køn forbedrer sig nok, gamle Dreng, naar du først finder den rette. Lykke til! Og Skaal for hende!"

Doktor Hauch snærrede, tømte sit Glas, tog Afsked og stod lidt efter bag paa en Linie 14, sendende ærgerlige Cigaretskyer op i den klare Sommerluft.

„Pokker ogsaa at gaa hen og forlove sig. Det kunde han sgu godt have ventet med et Par Aar endnu!" —

Et Slag med Klokken, og Vognen satte sig i Bevægelse.

Vips! Der smuttede et lille Væsen op, let som en Fjer.

„Fiks!" tænkte Hauch uvilkaarligt — „men naturligvis koket," tilføjede han vredt og dampede videre paa sin fine Cigaret uden yderligere at bekymre sig om den unge Pige, der forøvrigt straks gav sig til at læse i en medbragt Bog.

Vejret var straalende; Solen lokkede aabenbart Folk ud ad Skoven til; inden de naaede Nordbanen var Sporvognen omtrent fuld.

„Er der Plads?"

Det var ved Gyldenløvesgades Stoppested, og Spørgsmaalet kom fra en ualmindelig smuk ung Pige, høj, kraftig, men med en Antydning af „Blaastrømpesnit".

„Kirsten, Kirsten!" lød en klar Stemme bag Hauch, og i det samme rakte den læsende unge Pige ivrigt Haanden ud mod den nye Passager.

En nydelig, lille, solbrændt Haand! Hauch kunde ikke lade være med at se op paa dens Ejerinde. Hun var egentlig ganske køn: havde smaa, brune, kloge Øjne, der spillede og lynede, og tykke sorte Krøller under den smalle Hatteskygge.

„Inga!" udbrød den smukke unge Pige og sprang op paa Sporvognen. „Jeg er paa Vej ud til dig."

„Naa! Hvad er der i Vejen?"

Hun saa forskende paa hende, medens hun trak hende forbi et velnæret Ægtepar midt paa Bagperronen hen til en Krog, hvor hun stod. „Kære, hvor du ser daarlig ud! Du er jo ligbleg. Hvad er der dog?"

Var det Solskinnet, der begyndte at faa Bugt med Vilhelm Hauchs daarlige Lune? Eller Synet af de smaa brune Hænder? Eller maaske simpelthen hans medfødte Nysgerrighed? Vist er det, at i det Øjeblik forekom intet i Verden ham saa spændende som at faa at vide, hvorfor „Kirsten" var ligbleg. Han lyttede af alle Kræfter — med fuldstændig ligegyldig Mine.

„Jeg var til Forelæsning, Willy var der, men han hilste ikke paa mig," sagde hun paa fransk.

Ha ha, saa Forklaringen kom paa fransk! Kirsten havde kastet et prøvende Blik rundt paa Bagperronens Passagerer, inden hun svarede, og de havde aabenbart gjort et tilstrækkelig uciviliseret Indtryk til at berolige hende med Hensyn til deres Kundskaber i „Salonernes Sprog". Det burde have krænket Hauch, men Situationen var saadan, at det blot morede ham; han forstod nemlig hvert Ord. Hun havde altsaa været til Forelæsning, og Willy havde været der, men ikke hilst paa hende. Stakkel!

Hauch rykkede nærmere og spidsede Øren. Samtalen gik videre paa fransk.

„Er det bare det, du er saa fortvivlet over?" Det var Inga, der talte. De smaa Øjne spillede skælmsk.

Den blege unge Pige bøjede Hovedet og svarede et næppe hørligt: „Ja."

„Men kære —" Øjnene skinnede som et Par smaa Ildkugler — „hvorfor i al Verden bryder du dig dog om det? Du sagde jo forleden, at du var slet ikke sikker paa dine Følelser over for Willy."

„Ja, det sagde jeg jo nok, men . . ." Hun havde Graaden i Halsen.

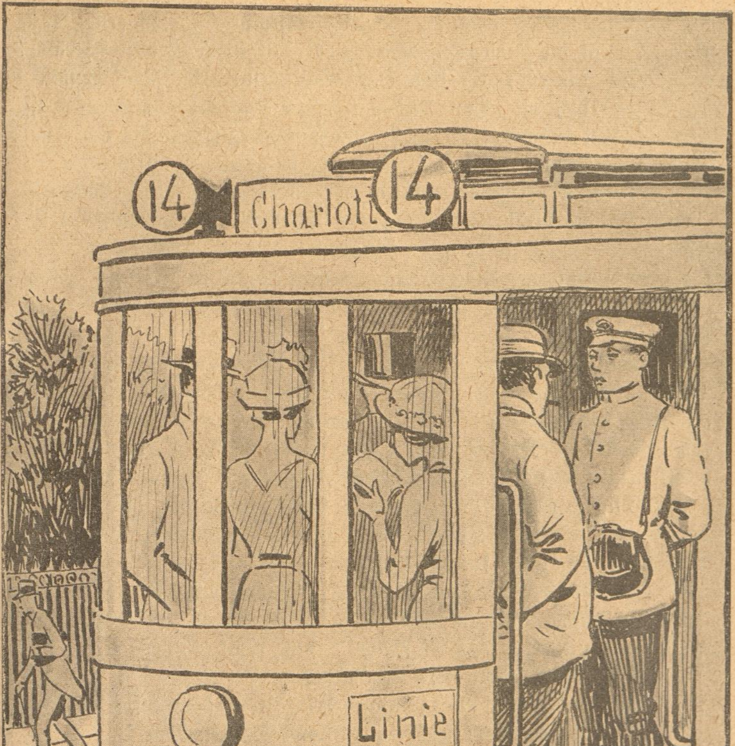
14
Charlott
14
Linie
14
623

„Willy fortalte mig, at du havde skrevet og halvvejs taget dit Ord tilbage og bedt om, at I ikke skulde tale sammen i nogle Uger, for at du kunde faa Tid og Ro til at komme til Klarhed."

„Ja, det er rigtig nok. Vi har heller ikke set hinanden i næsten en Uge, og netop derfor længtes jeg saadan efter at træffe ham ved Forelæsningen i . . ." Hun standsede, rimeligvis ved Synet af de smaa Øjne, der saa ud, som slog de Smut af lutter Skælmeri.

„Frederiksborggade!" meldte Konduktørens grødede Bas.

„Halløj, Willy!" De brune Øjne forandrede pludselig Udtryk, og de smaa, solbrændte Hænder strakte sig frem for at gribe fat i et Jakkeærme, hvis Ejermand var en sorthaaret ung Mand med skarpe, markerede, lidt sammenbidte Træk, der trods alt havde udpræget Lighed med Ingas.

Hauch greb sig rent ud sagt i at staa og „glo" med aaben Mund. Det kom saa uventet dette, at selve den omstridte Willy pludselig stod der lyslevende. Men der var en anden, det kom endnu mere uventet: Kirsten. Hun blev blussende rød og straks derefter igen ligbleg, og man kunde høre hende snappe efter Vejret.

Willy selv stod som forstenet, hans Ansigt blev mere og mere haardt og sammenbidt. Kun Inga bevarede fuldstændig Ligevægten. Øjnene spillede med fornyet Glans.

„Jeg er paa Vej ud til dig," begyndte Willy og saa ufravendt paa Inga, medens han bestræbte sig for at give det Udseende af slet ikke at have lagt Mærke til den smukke unge Pige, hvis Kinder for hans Skyld var saa blege.

Og inden Inga havde faaet Tid til at svare, fortsatte han lidt anstrengt, idet han pegede paa hendes Bog:

„Hvordan synes du om den?"

„Aa jo," svarede hun og smilede op til ham, medens hun kærtegnede hans Haand, „den er mig lidt vel „kraftig". Du ved, jeg holder mest af de bløde Strenge."

Hun blev ved at holde hans Haand i sin, medens hun talte, og saa paa ham med et kærligt Blik, til hans Ansigt blev blidere derved. Saa vendte hun sig mod Kirsten og smuttede sin lille Haand ind i hendes. De stod alle tre med Ryggen mod de øvrige Passagerer. Kirsten bøjede Hovedet dybt; det saa ud, som hun græd.

Hauch stillede sig paa Taa og kiggede over Ingas Skulder. Instinktmæssig følte han, at dette var et afgørende Øjeblik, og han vilde se, hvordan det faldt ud. Han saa Inga løfte de smaa Hænder lidt, den venstre knuget om Kirstens højre, den højre om Willys venstre Haand, og et Øjeblik efter — laa Willys og Kirstens Hænder i hinanden.

Doktor Hauch lyttede aandeløst og hørte nu tydeligt Kirstens graadkvalte Stemme sige: „Willy, er du vred paa mig? Ja, for hvis du er det, saa kan jeg saa godt forstaa det.“

Til Svar hørte han hendes Navn blive nævnet, saa blidt og ømt som det blot er muligt, et Navn kan nævnes.

Og saa skete der en Sceneforandring. Inga smuttede helt op i Krogen og fik pludselig frygtelig travlt med at læse i Bogen, medens Willy ganske ugenert lagde Armen om Kirstens Liv, og Kirsten selv — efter Skuldrenes hoppende Bevægelser at dømme — kæmpede for ikke at hulke højt. Han sagde noget til hende (en hel Masse), og hun til ham (ikke nær saa meget); men om det saa havde kostet Hauch Livet, kunde han ikke forstaa et Ord deraf.

Saa gav han sig i Stedet for til at betragte Inga, der stadig stod og læste uforstyrret i sin interessante Bog, som havde hun aldrig i sine Levedage bestilt andet end at staa paa en Bagperron og læse moderne Romaner. Pludselig syntes han, hun var Verdens sødeste og mest indtagende unge Pige, og han fik en voldsom Lyst til at tale med hende, se de spillende, mørke Øjne hæftede paa sig og lære at kende endnu mere af, hvad der laa bag ved dem, end det, han allerede vidste.

„Hellerup Takstgrænse!“ Det var atter Konduktørens ikke just velklingende Bas.

„Allerede!“ Willy og Kirsten saa fortumlede og forbavset op. Inga klappede Bogen i og viste en Række hvide Tænder, idet hun lo med en frisk, klar Latter.

Lidt efter hastede de alle tre hen ad Vejen, Willy med Armen stukket ind under Kirstens.

Hauch stod og fulgte dem med Øjnene. Hans Samtale med Vennen, Brandt, der ikke havde vidst Lovord stærke nok for Kvinden i Almindelighed og sin Kæreste i Særdeleshed, randt ham i Hu, og der paakom ham en isnende Følelse af Ensomhed og Forladthed.

Mekanisk fulgte han efter de tre. Han saa dem gaa ind — leende og muntre — i et Hus paa Strandvejen. I en Fart var han efter dem. Trin og Latter lød op ad Trappen.

„Indrømmer du nu, du er et Vrøvleho'de?“ hørte han Inga udbryde, medens en Nøgle blev stukket i Døren paa tredje Sal. Inden Svaret kom, var de alle tre forsvundne.

Hauch skyndte sig derop.

Inga Spang
Kgl. aut. Translatrice i Fransk

stod der paa Dørpladen. Han faldt i Staver foran den, stod og

stirrede og stirrede paa den lille blankt polerede Messingplade. Hvad Pokker skulde han gøre?

Jo, nu havde han det! Fra den nærmeste Kiosk ringede han op til Translatrice Frk. Spang og spurgte, om det var Frøkenen belejligt snarest muligt at oversætte en Afhandling om Kræft, dens Opstaaen og Forebyggelse, til et fransk, lægevidenskabeligt Tidsskrift. Doktor Hauchs Hjerte hamrede ikke saa ganske lidt, og værre blev det, da Ingas Stemme svarede, at det kunde hun godt, især hvis Doktoren selv vilde ulejlige sig op til hende med Afhandlingen, da der rimeligvis var et og andet teknisk, som krævede Forklaring.

Og Hauch kom, og Forklaringerne blev givet — men det var utroligt, hvor mange Besøg det krævede. Og da der absolut ikke mere var Grund til flere Forklaringer, kom Doktor Hauch pludselig til at tænke paa, at han aldrig vilde kunne gøre den Karriere, han haabede, hvis han ikke blev perfekt i Fransk, hvorfor han bad Frk. Spang om Undervisning helst tre Gange om Ugen.

Og en skønne Dag læste man i Bladene at Forlovelse var indgaaet mellem Dr. med. Vilhelm Hauch og Translatrice Frk. Inga Spang, samt mellem Cand. mag. Willy Spang og Frk. stud. mag. Kirsten Skovgaard.

Fritter Brandt nu Doktor Hauch om hans Syn paa Kvinden, er der ikke Tale om, at han vil gaa med til, at de skulde være egoistiske og pyntesyge.

„Men kokette da?" spørger den drilagtige Brandt.

„Ja," svarer Hauch og ler, „kokette det er de; men det klæder dem saa fortryllende!"

Snu.

Kreaturhandleren: „Du kan rolig købe Kalven; skulde du fortryde Handelen saa skal jeg tage den tilbage til de samme Penge, naar jeg kommer her igen om tre Maaneder.

Herren „Hvad i Alverden har Deres Haand at bestille i mine Lommer?"

Lommetyven: „Aa, undskyld, jeg er saa morderlig distrait, jeg har nemlig en Overfrakke af selvsamme Farve."

Sommerglæder.

Solen bager, Leg og Sang
lyder hele Dagen lang
over grønne Vange.
Ak jeg mindes vel den Gang,
da jeg over Engen sprang
og jubled glade Sange.

Fra 8 til 2.

En Julehistorie af Carl E. Simonsen.

Det er lille Juleaften, og Klokken er 8. For Ungdomsforeningen er der Foredrag og Dans i Kroen. Kroen ligger ved en Korsvej. Og foran Hovedbygningen staar otte kullede Pile, gennem hvis Greneris Maanen ses. Det er koldt og grimt paa Vejen, der er opkørt af mange Roe- og andre Vogne. Vinden er Nordost med tunge, næsten sorte Sneskyer, og udover Markernes Lavninger og bag Hegnene ligger hvid Frostsne lejret.

I Kroens Skænkestue sidder ved et Glas Brændevin og med en Cigar mellem de ringsmykkede Fingre en Skærsliberpige . . .

I hendes Følge er to Kavallerer, hun har truffet paa Vejen, den ene, en grovt bygget Karl, en Skærsliber, den anden driver om som Musikanter. Han bærer brun Ulster, langt, lyst Haar, og naar han gaar, ser man, at han har Klumpfod.

Skærsliberpigen, der har Snavs og Pjalter som Garneringer om Kjolen, er køn at se, som hun der sidder. Hendes sorte Øjne lyner omkap med de uægte Ringe paa hendes Fingre, Haaret er som Ravnens Vinger, og Munden har stærke, hvide Tænder og kraftigrøde Læber . . . Som hun sidder der ved sin store Snaps og mellem sine Kavallerer, nynner hun den sidste Gadevise paa sin Maade, idet hun halvt hvæser, halvt fløjter den.

Ser man hende nærmere og i stærkere Belysning, gaar Glansen noget af St. Gertrud — Lasten er ikke saa skøn, som den har Ord for at være —, thi man ser, at Vinden paa de endeløse Veje har forgrovet hendes Hud, at ikke alle Tænder er ægte, Haaret heller ikke. Skinnet bedrager. Gaar man Mamsellen rigtig efter i Sømmene, bliver der nok ikke meget, der er ægte hos hende . . .

I det næste Værelse, hvor Skænken med de mange smukt etiketterede Flasker staar paa Række og Rad, hersker Kromanden. Han ryger Pibe, spanker langsomt om paa Gulvet, svarer høfligt paa Jens Røgters torskede Bemærkninger og Per Bævers dumme Brøvl.

Enhver faar pænt serveret — men ikke hurtigt, hvad han forlanger, det vil sige, saa længe han har noget at betale med — bliver Pungen tom, hører Kromanden ikke godt. Han giver ikke Kredit, for han vil ikke have den Ulejlighed at føre Bøger, siger han.

I Salen, hvor Ungdomsforeningen skal feste, er der hundekoldt og fire Lys tændte. Krokonen stiller et Par Stole og en tre, fire Bænke frem, ligesom hun anbringer i et Hjørne et Bord til Foredragsholderen, der skal komme; han faar ogsaa et Lys, et Glas Vand og en skrøbelig Stol . . .

To af Bestyrelsens Medlemmer er allerede kommet.

De spankede ud og ind — for hvor blev Medlemmerne af?

Kl. 9½ var Foredraget endt. Det blev kun hørt af den gamle Maren fra Uglehuset, to Møllersvende, en Mejerist, fire Tjenestedrenge, to Husmænd, en Snedker, en ung Enke, som ledte efter Mand Nummer to, og tre Koner, hvis Mænd sad i Bestyrelsen . . . Entreen var ogsaa for høj, sagde Formanden — 25 Øre!

Kl. 10 har Krokonen faaet Foredragsholderen, Bænkene, Bordet, Vandglasset, Lyset og den skrøbelige Stol til en Side for at faa Gulvet ryddet og Plads til Musikanterne: En gammel, god, men noget fugtig Mand og en enøjet, forkommen og mørk Dreng. Øjet var slaaet ud som Barn — mange sagde — af Faderen i en Rus.

Du læser „Dagens Nyheder"?

Ja det er tydeligt! Kender Du noget bedre Blad til den Pris? 2½ Kr, Kvartalet og saa faar man daglig et Blad paa 12—14—16 Sider med de prægtigste Illustrationer af alt Nyt og med et Læsestof fuld af Telegrammer, Nyheder, underholdende og belærende Oplysninger. Derfor abonnerer jeg paa Bladet og mange har fulgt mit Exempel, thi foruden alt det jeg har nævnt, indeholder det „Avertissementstidende", og Du ved jo selv, at da jeg i Fjor fik Dig til at avertere deri, saa sagde Du, at et bedre Resultat af et Avertissement havde Du aldrig haft.

Nej Du! Bestil blot Bladet snarest, det vil Du ikke **fortryde.**

Ja, men hvor kan jeg faa det?

Enten gennem Postbudet eller hos Expeditionen i København, Ved Stranden 18, Telefon 9393.

Og nu er der Folk i Salen, mest Ungdom!

Saalænge der blev talt, opholdt man sig i Skænke- og de andre Stuer, ja endog ude paa Vejen, hvor Vinden peb og Sneen faldt; men nu, da Musikerne stemte deres Instrumenter, kom Ungdommen frem fra alle Kroge.

Kl. 11 var alle Dansesalens Vinduer aabne, Vinden havde frit sin Gang ud og ind . . .

Musikken var bleven forstærket med den omvandrende Musikanter, ham med den brune Ulster, det lyse Haar og Klumpfoden, og Dansen gik lystig i Kroens Sal . . .

Fordanseren hed Frants Jensen . . .

Han var op mod fyrre, gift Mand, men en vidtløftig Herre, der doblede, drak og dansede, naar Lejlighed gaves.

Kl. 12 var der kun een Musikanter, det var den lille, mørke, forkomne Dreng.

Han stod paa en Stol og gned sin Violin; der var halvmørkt i Salen, men det generede ham ikke, for han spillede alt uden at kende en Node.

Og Fordanseren Frants Jensen var hans Fader; Drengen spillede, og Faderen dansede, saa med en mindre fin Dame, saa med en anden . . . Jensen var sikkert en slet Mand, men der er ingen Mand saa simpel, uden at der er en Kvinde, der er endnu lavere staaende . . .

„Hurtigere, Dreng!“ brølede Faderen og knugede en ung Kvinde i klar Kjole ind til sig, polkerede, bøjede sig forover mod Jorden, lod Cigaren, han havde i Munden, blusse og svang sin Dame rundt, vildere og vildere . . .! Og oppe paa Stolen stod hans forkomne, lille Dreng og gned med Buen sin Violin, saa Strengene dirrede som aldrig før . . .

Frants Jensen lignede et Dyr!

Der blev en Pavse.

Frants Jensen gav Kaffe til sin Dame og otte Bajere til en stuefuld Mandfolk; men hans Søn, den lille Violinspiller, fik intet at spise eller drikke — for nu begyndte den næste Vals.

Klokken 1 gav Jensen Øl over hele Linien, ogsaa til Jens Røgter og Per Væver.

„Jeg er dog en Mand, som har rejst noget, jeg, jeg har været i Esbjerg“, sagde Jens og betalte Kromanden 1 Kr. 65 Øre for Fortæring, „men de 5 Øre betaler jeg ikke, for det er Rabat for kontant Betaling.“

„Tak, Jens,“ sagde Kromanden, „det slaar lige til, du er en hel Regnemester.“

Asnæs originale Tærskeværker og Halmpressere.

Fabrikeret af Brødr. Madsen.

Vogt Dem for Efterligninger!

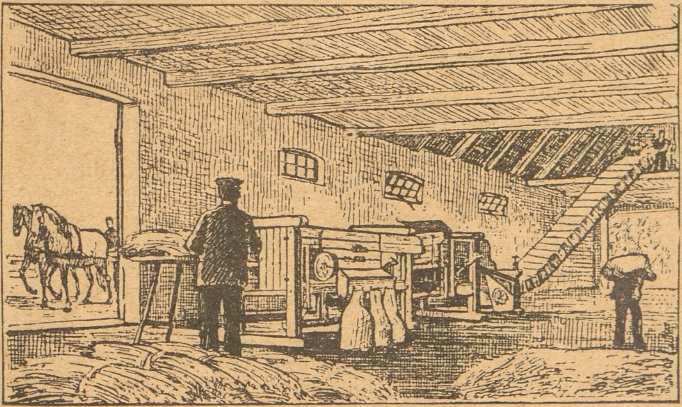

Patenteret i Danmark, Norge, Sverrig, Finland, Rusland, Tyskland, Belgien, Frankrig, England og Amerika.

De bedste Maskiner, som findes i Handelen, stor Ydeevne, lille Kraftforbrug, egner sig derfor særlig til elektrisk Drivkraft.

Solgt over 4000 Stk. Maskiner i Danmark.

Generalagent:

Asnæs Hovedkontor,

Reventlowsgade 10, København B.

Telefon 4921. — Telegram-Adr.: Asnæsmaskiner.

„Du skal staa, staa tidlig op, hvis du vil dividere den, som jeg har gjort," udbrød Jens sikkert — „men nu er man lige ved at blive en . . ."

„Nej, lad vær' og sig det, Jens, husk paa, her er Damer i Stuen!"

„Gud bevares! Har jeg ikke betalt, hvad jeg skylder, hvad? . . . Er jeg ikke en Mand? . . . Har jeg ikke rejst noget? . .. Har jeg ikke været i Esbjerg?"

„Drik din Bajer, inden den bliver kold," sagde Frants Jensen paa sin hovne Maade, „og staa ikke der og uglese mig, dit Spøgelse . . ."

Man drak og dansede og drak.

Klokken 2 var Festen til Ende.

Frants Jensen gav endnu en Gang Bajere, hvorefter man dinglede hjem. Der var mange berusede. Mest belastet var Jens Røgter og Per Væver, men flere andre som Fordanseren havde alt det, de kunde bære.

Frants Jensen fulgte Damen i den klare Kjole, hun tjente i en Gaard langt borte.

Den lille Musikanter saa langeligt efter Faderen, der gik med den fremmede Pige, og stampede sammen med den gamle Musikanter hjem ad de lange, haarde Veje gennem Skoven og forbi Møllen med det store, sorte Kors. Ogsaa den gamle Musiker var noget beruset.

„Hvem var den, din Fader dansede med, hende i den hvidgule Kjole?" spurgte han.

„Det ved jette," svarede Drengen grædende.

„Han klattede mangje Pengje hen, den Dummerhode," sagde den gamle, „hvorfor vilde han gi' ud paa Jens Røgter, Per Væver og alle die?"

„Det ved jette," udbrød Drengen i samme Tone.

Han søgte at kvæle Graaden, men formaaede det ikke helt, om end han kæmpede mandeligt derfor.

„Hvad skal de nu leve af i Julen? . . . Det var dog saa skammeligt at se! Man skulde Sørensme tro, at han var Proprietær og Makkedor. Han klattede jo hele sin Ugeløn væk."

„Det ved jette!"

„Det er da godt, du er ved mig, lille Dreng, hvem Søren skulde ellers ta' sig af dig . . . Du blev Sørensme ligesom . . . Men hvem er det d e r sitter?"

Den gamle standsede sin Gang og saa for sig, idet han løftede sin Kæp til Slag.

Det Forenede Dampskibs-Selskab.

Aktieselskab.

Direkte Befordring mellem

KJØBENHAVN—NEW-YORK

med de store hurtiggaaende **Dobbeltskrue-Dampskibe**

OSCAR II, HELLIG OLAV, UNITED STATES

og den i 1913 nybyggede 12,000 Tons store Dobbeltskrue-Damper

FREDERIK VIII.

Alt **nyt** og **moderne** indrettet. — **Elegante** og komfortabelt udstyrede **Kahytter.** — Separatkamre i **3die Klasse** for 2, 4 og 6 Personer. — Store, vel ventilerede Spisesaloner og Opholdsrum.

Fortrinlig **dansk** Kost. — **Dansk** Betjening og Besætning. — Elektrisk Lys overalt. — **Traadløs Telegrafstation** i alle Skibene.

Skriv efter vore illustrerede Haandbøger med Indvandringslove og engelsk Tolk, som tillige med Prislister, Kort og Fartplaner tilstilles **gratis.**

Billetter udstedes til alle Punkter i **Amerika, Kanada** og **oversøiske Pladser.**

Skriv til

Passager-Afdelingen,

Kongens Nytorv 8,

Kjøbenhavn K.

Telegram-Adresse **Hekla** —— Telefon 4700

eller til Liniens befuldmægtigede Agenter i Provinserne.

„Der sidder ingen," sagde Drengen.

„Naa, jeg troede, at det var din Mor, som var ude at lede efter Bæstet . . .!"

De to Musikantere gik videre ad de lange, øde Veje . . . til de naaede Musikanterens Hjem, der laa gemt bag en Del høje Pile.

— — — Men næste Dag maatte Frants Jensens Kone hen til Købmanden og borge en Del Varer, for at Hjemmet ogsaa kunde faa sin lille Andel af Julens Glæde.

Det er Juleaften.

Frants Jensen ligger den hellige Juleaften og snuer paa en Slagbænk efter Døgnets Strabadser.

Børnene i Hjemmet er for smaa til at tænke; de lader sig ikke anfægte. Det er Jul. De har faaet pyntet et Træ. Det er ikke stort — men de har aldrig set et, der er større. Det er anbragt paa et lille Bord i det store Køkken — for det er det eneste større Rum i Frants Jensens Lejehus ved Skoven.

Moderen, der er bedrøvet og har grædt i snart sagt alle Døgnets Timer og Aarets Dage, siger alligevel til Børnene, at de skal synge, men dog ikke saa højt, at de vækker Fader.

De skal synge om Julen.

Og de sang om Jesusbarnet, der blev født i Betlehem, svøbt i Klæde og lagt i en Krybbe, om de hellige tre Konger, der ofrede Guld og Myrrha, om Hyrderne paa Marken, om Julestjernen, som skinnede over Jorden, den Jord, der er præget af Synd og Sorg, Lidelser og Fattigdom.

Smaating.

I et Selskab

drøftedes det Spørgsmaal, om der gaves levende Væsener paa Maanen. De fleste mente jo, men en Dame, der just ikke kendte meget til Naturlovene, paastod:

„Det er ligefrem umuligt, thi hvad vilde der saa blive af de Stakler deroppe, naar Maanen tager af?"

Kvindelig Frygt.

En Forfatter siger: „Jeg har set Kvinder, der frygtede for at køre i en Vogn, fordi de troede, at Hestene kunde blive løbske; der frygtede for at stige i en Baad, fordi de troede, at den kunde kæntre; der frygtede for at gaa over en Eng, fordi de troede, at Duggen kunde falde — men endnu har jeg aldrig set en Kvinde der frygtede for at gifte sig."

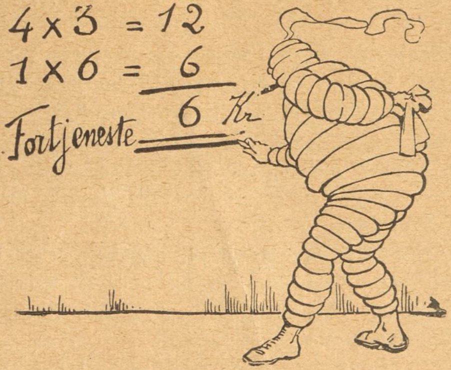

Mere end en Dagløn tjent.

Bibendum fortæller ved ovenstaaende Regnestykke, hvad Cyklisten kan tjene ved at benytte

Michelin røde Paraslanger.

Tankegangen i Udregningen er: Til et godt Cykledæk beregner man 2 „billige“ Slanger à 3 Kr. Stykket, medens 1 Michelin-Slange, der koster 6 Kr., varer mindst til 2 gode Cykledæk.

Hønsespørgsmaalet er oppe.

„Goddag, An' Mari'!"

„Goddag, Kirsten, og velkommen! Nu spørger vi da Nyt — hvor er det længe siden, vi har set hinanden."

„Ja, vist er det saa. Jeg kommer lige fra „Brugsen"; jeg maatte selv herover for at købe lidt ind til Huset — vi bor jo lidt affides — og saa kunde jeg da ikke la' være lige at rende til jeres Dør for at høre, hvorledes I har det."

„Tak, vi har det saamænd rigtig godt; vi er da raske allesammen, men det kniber med at komme over Arbejdet; vi er jo lidt knapt hjulpne. Vi maa være glade ved Børnene, de er os til vældig stor Hjælp nu."

„Det kan jeg forstaa. Hvor de da ogsaa er vokset til! og saa ser de saa godt og saa glade ud. Jeg hilste jo paa dem, da jeg gik over Gaarden. Men saadan et Syn har jeg nu aldrig i mine levende Dage set — Høns og Duer og Børn synes at høre sammen, som var det glade Legekammerater. Og sikke Høns I har faaet jer."

„Ja, saadan efter Mellemmadstid og naar Lektielæsningen er besørget, saa kommer Turen til Hønsenes og det andet Smaakræs Affodring, og saa morer det Børnene at spille gode Kammerater med deres kære Hønse- og Due- og andre Dyre-Venner. Røgt og Pasning af Smaadyrene det er en af de Ting, som vore Børn nu helt gaar op i lige fra Sætning af Rugehønsene og de spæde Kyllingers Pleje. De kender næsten hver Høne, de har morsomme Navne til deres særlige Yndlinge og aflurer dem deres Vaner og Pudsigheder, og de ved næsten paa en Prik Besked om deres Slægtskabsforhold og Æglægning. Du kan tro, vi er glade ved vort Smaadyrhold, saaledes som vi nu har faaet det i Gænge."

„Ja, vi har jo nok hørt lidt om, at I var bleven svært ivrige Fjerkræ- og Biavlere, men at I havde faaet saadan Skik paa Sagerne, kunde jeg ikke tænke mig. Jeg begyndte rigtignok at faa Tanker om Jer, da jeg deromme bag Laden fik Øje paa den store indhegnede og tilplantede Løbegaard med de mange Høns og Ænder og Kyllinger i forskellige Afdelinger. Og saa Synet af de smukke og trivelige Høns hos Børnene derude i Gaarden! Men kaster det nu ogsaa noget ordentligt af sig? Vore Høns gør det i hvert Fald ikke; det mener vi da."

„Ja, ser du, Kirsten, Meninger er et og Viden noget andet. Vi fører nøjagtigt Regnskab over alle Udgifter og Indtægter. Du

Denne Bog sendes gratis!

Hvis De mener, De har Brug for denne Bog, saa send os et Brevkort, og den bliver straks sendt Dem gratis.

Lad os sende Dem vort store Hovedkatalog paa 224 Sider med over 3200 Illustrationer. Det er den bedste Raadgiver, naar De skal købe Husholdningsartikler, Værktøj, Knive, Staalvarer, Pletvarer, Lædervarer, Uhre, Kikkerter, Musikinstrumenter, Piber, Jagtbøsser, Cykler og Cykletilbehør.

Enhver Ting, en Mand, Kvinde, Dreng eller Pige har Brug for, kan De finde i denne Bog. Over 4000 forskellige Artikler vil De finde nøjagtig beskrevet og — — med Angivelse af Prisen. — —

IMPORTØREN A/S

Udsalg: St. Pederstræde 28.
Hovedoplag og Kontor: Ia Coursvej 15,
København F.

A/S Dansk Folkeforsikringsanstalt

(Statsanerkendt og statskontrolleret).

Præmien opkræves hver Uge.

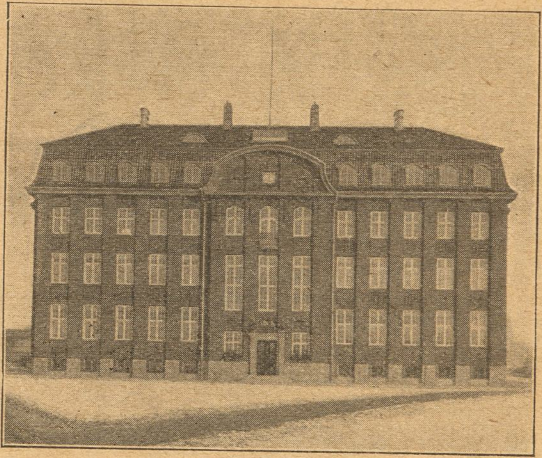

- Ingen Lægeundersøgelse. -

Anstaltens Ejendom.

Danmarks ældste og største Folkeforsikringsselskab.

BEGRAVELSESFORSIKRING

LIVSFORSIKRING

med Udbetaling i levende Live.

SPAREKASSEFORSIKRING

OG

KONFIRMATIONSFORSIKRING

(Bonusfond: Ialt henlagt 1,068,000 Kr., heraf udbetalt ca. 460,000 Kr.)

Samlede Garantimidler:

over 11 Millioner Kroner.

Samlet Forsikringssum:

over 57 Millioner Kroner.

HOVEDKONTOR:

Anker Heegaardsgade 13. København B.

Repræsentanter i alle Provinsbyer og de fleste større Stationsbyer.

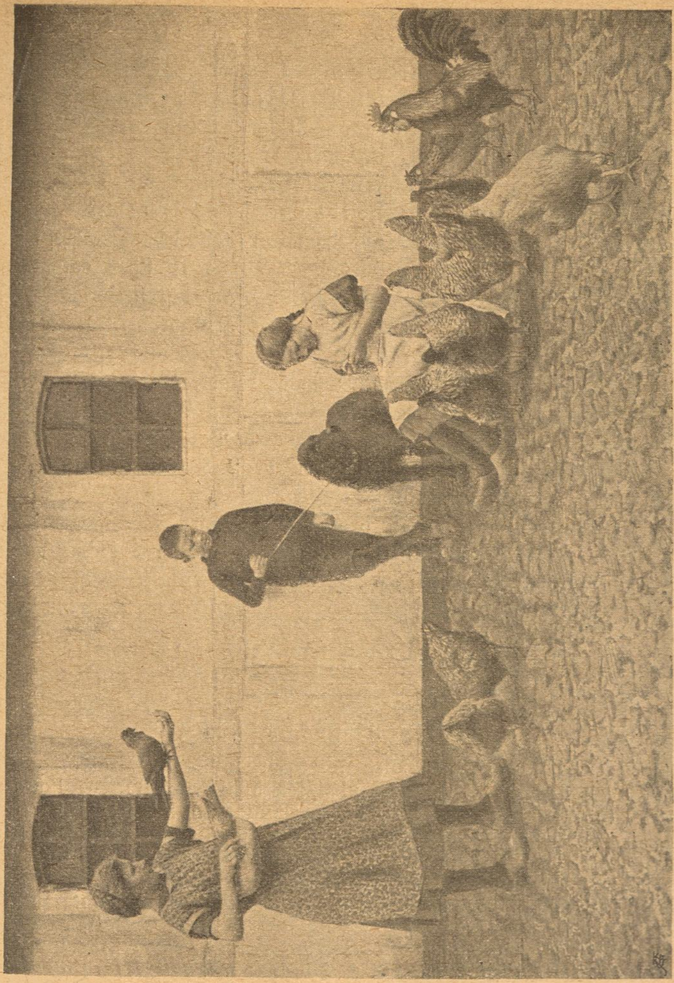

ved nok, Kasper er en af dem, der ikke gaar med Bind for Øjnene — Vi har en særskilt Pengekasse for Fjerkræholdet, og den Beholdning, der er i Kassen eller i Sparekassen, naar Aaret er omme, den lyver ikke, og den er vi udmærket godt tilfreds med, ja mere end tilfredse, og vi gør stadig Fremgang ved, saa godt vi kan, at følge vor altid praktiske og aldrig svigtende Raadgiver."

„Naa, I har En at søge Raad hos; ja, det kunde jeg næsten tænke.“

„Ja, jeg tænker paa vort Blad, som vi for ingen Pris vilde undvære eller kunde undvære: Pedersen-Bjergaards Fjerkræavls- og Binæringstidende. I hvert eneste Nummer er der vægtige Guldkorn at finde, jeg mener rigtig solide Raad og Vink og Paamindelser, som selv erfarne Fjerkræfolk kan høste Gavn af og er glade ved — kloge Folk bliver jo aldrig udlærte. Hvert Ord i Bladet fra Redaktørens Haand er aabenbart grundigt vejet, og tit er det helt fornøjelig Læsning. Vi næsten slaas om at faa fat i det først, hver Gang det kommer, Børnene allerivrigst.“

„Jeg syntes, du nævnede „Binæringstidende“ i Bladets Titel. Hvad vil det sige?“

„Jo, ser du, det omhandler ogsaa Biavl, Kanin- og Gedeavl og Havebrug. Det udkommer to Gange om Maaneden og koster kun 2 Kr. om Aaret og kan bestilles ved Posten. Vi har bestilt det ved at sende Postanvisning for de 2 Kr. til Redaktøren i København og skrive Bestillingen bag paa Kuponen.

Men hvad siger du til det? — Red. Pedersen-Bjergaard har stiftet et Legat paa 10,000 Kr., hvoraf Renterne er bestemt til Præmier for rigtig mønsterværdig Drift af en eller helst flere af

Hvorledes sparer man Penge?

Haandbog for alle.

Af Cand. pharm. Karl Johan.

?

Man hører saa ofte det Spørgsmaal: „Hvad er godt for det?“ eller „Hvad skal jeg bruge dertil?“ — For at spare Tid og Penge er her samlet en Række praktiske Svar paa en Mængde af disse dagligdags Spørgsmaal. Her findes Recepter for Tændernes, Haarets, Hudens, Fodens og Mavens Pleje, for daarlige Øjne, Hoste og Hæshed, Hovedpine og Snue, Nervøsitet og Gigt. Endvidere for Sæbe og Vask, vellugtende Vande, Toilettemidler, Husholdningsartikler som Essens, Sauce osv., Maskinolie, Pudsemidler, Podevoks, Kit, Blomstergødning, Gardinfarve, forskellige Slags Bitter, Likører, Pletaftagningsmidler, Eddiker, Hektografmasse, Lak og Fernis, Møbelpolitur samt Midler mod Møl, Bladlus osv. — Foruden alle disse Anvisninger indeholder Bogen „Hvorledes sparer man Penge?“ tillige den første Hjælp ved pludselige Forgiftninger, indtil Lægen kan komme, samt Anvisning til at bruge Mønt som Lodder.

Bogen „Hvorledes sparer man Penge“ faas for 75 Øre i alle Boglader.

N. C. Roms Forlagsforretning, Kbhvn. B.

Opsæt Bryllupppet

til De har faaet sidste Tilbud fra

Københavns Møbelmagasin

Tlf. 7997. POUL RASMUSSEN Tlf. 7997.

8, Vestervold 8 (Ny Rosenborg)

2 Minutter fra Raadhuspladsen, 5 Minutter fra Hovedbanen.

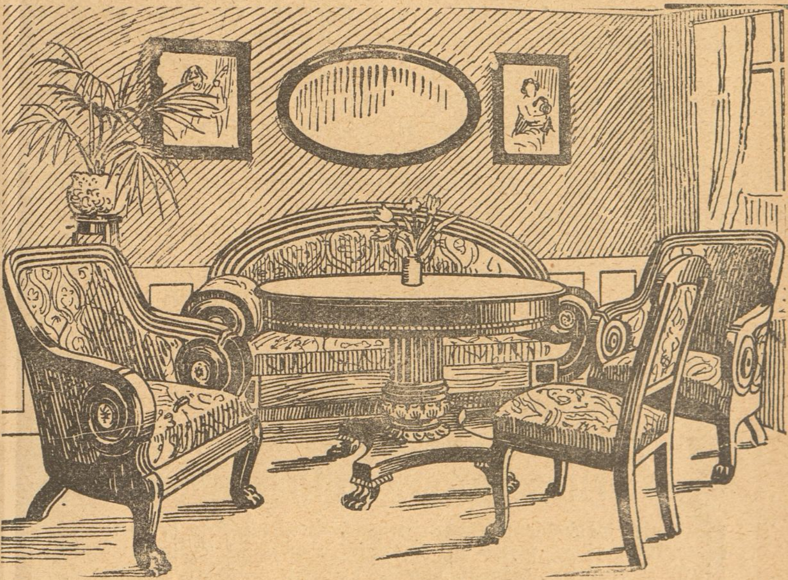

Chr. VIII. Møblementer med Silkebetræk fra 400 Kr.

Stilfulde Herreværelser fra Kr. 247 til Kr. 800.

Originale Spisestuer fra 170—700 Kr. | Elegante Soveværelser fra 150—600 Kr.

Altid for ca. 100000 Kr. forskellige Møblementer paa Lager.

1 Mah. pol. Dagligstue. 1 Egetr. Spisestue .... 1 Mah. pol Sovevær. . .	1000 Kr.
Elegant Dagligstue...... Egetræs Spisestue...... Birketræs lak. Sovevær . .	521 Kr.

Egne Værksteder. **10 Aars Garanti.** **Originale Tegninger.**

Danmarks største og billigste Møbelmagasin.

Vore Priser er udenfor al Konkurrence.

— Møblerne forsendes fragtfrit overalt. —

de landlige Binæringer. Men der skal naturligvis mødes op med noget saa udmærket, at det kan staa som rigtig lysende Eksempler og hjælpe til at sætte ny Fart paa Sagerne over hele Landet."

„Hvad jeg siger, An' Mari'? Jeg siger nu først Tak, fordi jeg forstaar, at du gerne vilde have, at vi ligesom I ogsaa skulde komme lidt bedre med, hvad de smaa landlige Binæringer angaar, og dernæst siger jeg, at det er storartet flot gjort af Red. P.=B. — Og skriv mig saa Titel og Adresse op paa det Blad, for nu ved jeg, hvad jeg vil, selv om Knud stiller sig lidt lunken. — — — Saa Farvel, An' Mari', og hils Kasper! Og se nu op til os med det første."

„Farvel, Kirsten, Tak for Besøget, og hils hjemme! Og skal vi saa prøve at kappes om, hvem af os der kan faa de fleste Æg ud af vore Høns og det pæneste Overskud i vort Hønseriregnskab?"

„Ja, skal vi det? Farvel igen! Farvel, Børn! I har Grund til at være stolte af jeres Høns. Til Foraaret skal jeg have nogle Rugeæg af de allerflinkeste og bedste, I har. Kom snart op at besøge Søren og Lise og sæt dem lidt ind i Hønsepasseriet. — Naa, jeg maa skynde mig hjem. Farvel allesammen! Saa venter vi Jer."

R.

Uundværlig for enhver, saavel Køber som Sælger, er

Borups Meter- og Pristabeller,

der indeholder: **Prisomsætninger:** Pris pr. Alen til Pris pr. Meter og omvendt. — Pris pr. Kvadratalen til Pris pr. Kvadratmeter og omvendt. — Pris pr. Kubikfod til Pris pr. Kubikmeter og omvendt. — Pris pr. Kubikfavn til Pris pr. Kubikmeter og omvendt. — Pris pr. Kultønde til Pris pr. Hektoliter og omvendt. — Pris pr. Korntønde til Pris pr. Hektoliter og omvendt. — Pris pr. Pot til Pris pr. Liter og omvendt. — Pris pr. Tønde Land til Pris pr. Hektar og omvendt. — Pris pr. Favn Brænde til Pris pr. Kubikmeter og omvendt. — Endvidere Omsætning af **Længdemaal, Flådemaal, Rummaal** og **Vægt** fra det gamle til det ny System og omvendt, samt **Vægtfylde** m. m.

Pris 50 Øre. Faas i alle Boglader.

N. C. Roms Forlagsforretning.

Undervisning i Automobilkørsel.

TAXAMOTOR-TEKNIKUM.

Stoltenbergsgade 1, København B. — Central 1145.

— Største autoriserede Køreskole i Danmark. —

Undervisning for Damer og Herrer
(Hold eller Enetimer).

Uddannelse af Droskechauffeurer, Privat- og Varevognschauffeurer.

Skolen modtager Elever hele Aaret.

Forlang Tilbud.

Guldmedaille Bryssel 1897.

Guldmedaille paa Verdensudstillingen i Paris 1900.

BARNÄNGENS BLÆK

er

det bedste.

1ste Klasses Guldmedaille Bryssel 1895.

Guldmedaille Stockholm 1897.

Prisbelønnet i Moskva 1872, København 1872, London 1873, Wien 1873, Paris 1874, Moskva 1882, København 1888, Melbourne 1889, Chicago 1893, San Francisco 1894, Nishnij-Novgorod 1896 Tennessee 1897.

Faas i enhver Bog- og Papirhandel i Danmark.

DET METRISKE SYSTEM.

N. C. Rom har udgivet følgende fortrinlige Vejledere:
Metermaalet i Dagliglivet, af N. Nielsen og A. J. Gejlager. Pris 15 Øre. — **Borups Meter- og Pristabeller,** med Prisomsætninger fra gl. til nyt Maal og Vægt. Pris 50 Øre.
Disse Bøger faas i alle Boglader.

GULD

korn

vil kunne findes i nedenstaaende Landbrugsbog, som enhver driftig Landmand herved gives Lejlighed til at sikre sig for en ubetydelig Pris, nemlig:

HUSDYRAVLEN

Efter Dr. **H. Settergast.**

Ved Dyrlæge **Ludvig V. Oppermann.**

Bogen er i stort Oktavformat paa 254 Sider med ca. 130 Afbildninger, oprindelig Bogladepris 8 Kr., men leveres Dem herigennem for

1 Krone.

Indsend denne Kupon tilligemed 1 Kr. + 20 Øre til Porto (**ialt altsaa 1 Kr. 20 Øre**), som De lettest kan indsende i Frimærker, hvorefter vi omgaaende sender Dem Bogen: **HUSDYRAVLEN.**

Navn ....

Adresse ....

Poststation ....

N. C. Roms Papirforretning.

Jernbanegade 3. Kbhvn. B.

Roms
Vidundermappe

indeholder:

12 Ark Postpapir (ekstrafint),
12 Konvolutter (ekstrafine),
1 Bog med illustr. Fortællinger,
2 Postkort (Lykønskningskort)

samt en værdifuld

Rabat-Kupon.

- Pris kun 25 Øre. -

N. C. R. Vare-Mærke

Pas paa daarlige Efterligninger og forlang derfor udtrykkelig „**Roms** Vidundermappe“ og paase, at vort Varemærke findes aftrykt udenpaa hver Mappe.

Faas hos de Handlende samt direkte mod Indsendelse af **29 Øre** i Frimærker (de 4 Øre er til Forsendelsesporto) fra Hovedoplaget:

N. C. Roms Papirvare-Industri.

Jernbanegade 3 - København B.

Smukke Gulve

faar man ved at overstryge disse med **„Unicum"**, et Stof, som langt overgaar, hvad man hidtil har benyttet i lignende Øjemed. Tørrer i Løbet af Natten og giver en straalende Glans.
Pris pr. Flaske 125 Øre.

Den bedste og billigste Seletøjssværte, der findes i Handelen, er

„PRIMUS",

fordi en Blikdunk, indeholdende 3 □ Glas fineste, selvblankende Lædersværte, kun koster 1 Krone.

Buchs Farvefabrik.

Tietgensgade 64. København B. Tlf. 3471.

„Kreatur-Forsikrings-Foreningen for Kongeriget Danmark"

stiftet 1859, yder **fuld Erstatning** ved Hestes og Kvægs Død samt ved Ulykkestilfælde, som medfører øjeblikkelig Nedslagning; endvidere for Heste **Halvdelen af Forsikringssummen + Levningerne** ved Sygdomme, som medfører Nedslagning, og **mindre Erstatninger** ved formindsket Brugbarhed. Forsikring mod Kvægtuberkulose kan indbefattes. Anmeldelse sker ved Henvendelse til Deres Dyrlæge eller til Hovedkontoret, Vestre Boulevard 34, 2. Sal, København B. Telefon Central 3970. — Særlig Afdeling for større Landbrugsbesætninger. — **Hingsteforsikring.**

Ægte hvid Oportovin,

anbefalet af Læger.

Mrkt.

Pris pr. hel Flaske **2 Kr.**

samt mit øvrige righoldige Lager af **Vine & Spirituosa** i bekendte gode, lagrede Kvaliteter anbefales.

Cognac **Main Dorée,** pr. 1/1 Fl. 1,35, **Special Rom,** pr. 1/1 Fl. 1,35.

Kirsebærvin og andre **Frugtvine.**

Peter Buch's Vinhandel,

Vester Boulevard 13, København B.

Telefon Central 1107.

Vejrspaadomme for 1915.

„Mennesket spaar, men Gud raa'er".

Januar: 1.—6. Sne og Kulde. 7.—15. Klar Frost. 16.—21. Koldt og klart. 22.—27. Mildere. 28.—31. Sne.

Februar: 1.—5. Sne og Blæst. 6.—13. Mildere vekslende Vejr. 14.—20. Foranderligt. 21.—28. Blæst og Snefog.

Marts: 1.—8. Mildt Vejr. 9.—15. Storm og Kulde. 16.—22. Regn eller Sne. 23.—31. Smukt Vejr.

April: 1.—8. Blæst og Regn. 9.—17. Smukt Vejr. 18.—25. Koldt, uroligt. 25.—30. Klart og mildt.

Maj: 1.—6. Mildt. 7.—12. Tør Blæst. 13.—20. Koldt og klart. 21.—25. Vekslende. 25.—31. Regn.

Juni: 1.—9. Varmt smukt Vejr. 10.—15. Torden og stille. 16.—25. Uroligt med Blæst og Regn. 26.—30. Mildt og smukt.

Juli: 1.—6. Regn og Varme. 7.—13. Uroligt Vejr. 14.—26. Blæst. 27.—31. Torden og Bygevejr.

August: 1.—8. Varmt blæsende. 9.—21. Byger, ustadigt. 22.—31. Varmt med frisk Blæst.

September: 1.—6. Ustadigt. 7.—15. Smukt. 16.—25. Blæst og Regn. 26.—30. Klart og mildt.

Oktober: 1.—10. Uroligt, Blæst og Regn. 11.—16. Smukt. 16.—25. Blæst og Rusk. 16.—31. Klart og koldt.

November: 1.—11. Smukt. 12.—20. Regn eller Sne. 20.—24. Kulde og Blæst. 25.—30. Mildt.

December: 1.—6. Frost og stille. 7.—16. Sne og Storm. 17.—24. Stille og klart. 25.—31. Stærk, klar Frost.

Fineste Kvalitet.

„Singalwatte"
(Ceylon Have The)
Højeste Udmærkelse her i Landet
Importeret af
IVERSEN & LARSEN

Faas overalt.

Bemærk, at **Singalwatte** og vort Firmanavn findes paa hver Pakke.

MASKIN-TEKNISK PATENT BUREAU

A/S Theodor Holms Bureau
Panoptikon, København.

MASKINER - REDSKABER - APPARATER
- ELEKTRICITET OG BYGNINGSVÆSEN -

25 Aars Konstruktionserfaring.
20 Aars Patentpraksis.

— *Skriv efter Anbefalinger og Priser.* —

SYmaskiner i største Udvalg til ethvert Brug, *Fagmands Garanti.* — *Ingen* Agenter. *Ingen* Filialer, derfor *billigst i Danmark.* — *Skriv straks* og forlang stor illustreret Prisliste, indeholder *alt* om Symaskiner, *sendes gratis.*

G. J. Olsen, København.
Nikolajgade 4, v. Østergade.

Følgende udmærkede

Børnebøger

der saavel i Indhold som Udstyrelse er lige fortræffelige, bør ikke savnes i noget Hjem eller paa noget Julebord:

—

1. **De rigtige gamle Molbohistorier.** Med Tegninger af Poul Steffensen. I 2 Bind à Kr. 0.50.
2. Carl Ewald: **Don Quixote og Sancho Pansa.** Fortalt for Børn. Med Tegninger af Rasmus Christiansen og med Benyttelse af Tegninger af Vilhelm Marstrand. Elegant indbundet Kr. 1.00.
3. Marie Henckel: **En Nyboderdrengs Hændelser.** Fortælling f. Ungdommen. Med Illustrationer tegnede af Luplau Janssen. Pris indbunden Kr. 1.00.
4. Emanuel Henningsen: **Børnenes Jul.** Med Tegninger af Poul Steffensen. Pris indb. Kr. 1.00.
5. Emanuel Henningsen: **Fra Eventyrets Land.** Fortalt for Ungdommen. Med farvetrykte Illustr. Pris indb. Kr. 0.50.
6. Morbro'r Gunni: **Paa „Columbus Lyst"** og andre Fortællinger. 6 Fortællinger med Billeder. Pris indbunden Kr. 0.50.
7. **Mosters Fortællinger.** 6 Fortællinger m. Billeder. Pris indb. Kr. 0.50.
8. Ingeborg Nielsen: **Dansk Bogstav-Billedbog** med farvetrykte Illustrationer. Pris indbunden Kr. 1.00.
9. **Uglspejls Historier.** Heri berettes om denne Skalks morsomste Eventyr og Historier. Med 54 Tegninger af Lorents Frølich, J. Th. Lundbye og P. Skovgaard. Pris indbunden Kr. 1.00.
10. Valdemar Vaaben: **Mo'ers Sange.** Med farvetrykte Billeder tegnede af Forfatteren. Pris indbunden Kr. 0.50.
11. Valdemar Vaaben: **Nisserejsen.** Med farvetrykte Billeder tegnede af Forfatteren. Pris indbunden Kr. 1.00.

— Bøgerne faas i alle Boglader. —

N. C. Roms Forlagsforretning.

Folkets Almanak for 1915 indeholder:

Aarets Kalender med Markedsfortegnelse for hver Maaned.
Fortegnelse over Markederne i de forskellige Landsdele.
Landbrugets Binæringer. Af *J. Pedersen-Bjergaard.*
Festkalender.
Drægtighedstabel.
Naar Aaret hælder. Digt af *Carl E. Simonsen.*

Rang og Rænker. Fortælling af *Arkelius.* Med Tegninger af *Resen Steenstrup.*
Da Profeten blev dukket. Fortælling fra Vestkysten af *Axel Holm.* Med Tegninger af *Alexander Svedstrup.*
Humor.
Den danske Styrmand og den malayiske Kamphane. Af *H. Mathiasen.* Med Tegninger af *Luplau Janssen.*
Den lille Hornblæser.
Paa Bagperron. Af *Astrid Juel-Nissen.* Med Tegning af *Axel Thies.*
Humoreske. Tegning af *Alfred Schmidt.*
Sommerglæder. Med Billede.

Malkekomtessen. Fortælling af *Martin Skovbo.* Med Tegninger af *Poul Steffensen.*
Efteraar. Digt. Med Tegning.
Et lille Ben. Af *Jørgen Hansen Rosling.* Med Tegninger af *Alexander Svedstrup.*
Da Christian Korteben sad fast i Dampkedlen. Ved *Sv. J.*
Jomfru Kirsten. Historisk Fortælling af *Marie Henckel.* Med Tegninger af *Poul Steffensen.*
Hygge i Hjemmet. Af *Georg Aarslev.*

Landvæsens-Eleven. Fortælling af *Alexander Svedstrup.* Med Tegninger af *Forfatteren.*
Sommer over Landet. Digt af *J. Johansen.* Med Billede.
Den bedste Rigdom. Med Tegning af *Oscar Bojesen.*
Kongens Gerning. Skitse af *Axel Thomsen.* Med Tegninger af *Poul Steffensen.*
Strøvers. Af *Georg Aarslev.*
Jeppes Motorkørsel. Af *Peder Plade.* Med Tegninger af *Alfr. Schmidt.*
En sælsom Juleaften. Af *Pedersen Sejerbo.* Med Tegning af *Poul Steffensen.*
Akkorder. Af *Carl E. Simonsen.*

Barndomsvenner. Af *M. D.* Med Tegninger af *Poul Steffensen.*
Gaven. Af *Ellen Reumert.* Med Tegning af *Alfred Schmidt.*
Foraarssang. Digt af *J. Johansen.* Med Billede.
Fra det dyre Aar. Af *K. Graves.*
Fra Folkelivet. Meddelt af *Møller-Græsdal.*

Ugens Nyheder er Danmarks mest læste Ugeblad.

Ugens Nyheder er et opbyggeligt, interessant, folkeligt, belærende, tiltalende, praktisk Blad.

Enhver Husmoder bør holde

Ugens Nyheder,

derved gavner og glæder hun sig selv, sin Mand, sine Børn og Tjenestefolk.

„Ugens Nyheder“ udgaar hver Uge fra København i et stort 8-sidigt Format, indeholdende 32 Spalter Læsning.

„Ugens Nyheder“ indeholder Artikler til Fremme af aandeligt og materielt Velvære, smaa og store Afhandlinger om mangt og meget, som har Interesse for ethvert Hjem.

„Ugens Nyheder“ bringer ofte Artikler, indeholdende Raad og Vink til Husmødrene.

„Ugens Nyheder“ har tvende Rubrikker, kaldet „Juridisk Raadgiver“ og „Sundhedsraad“. Forespørgsler, henhørende derunder, besvares gratis for Abonnenterne (disse tvende Afdelinger ledes af en anerkendt dygtig Jurist og Læge).

„Ugens Nyheder“ forsikrer sine Abonnenter for 250 Kroner ved Død, fremkaldt ved Ulykkestilfælde.

„Ugens Nyheder“ udgaar saa tidlig fra København, at det om Lørdagen er omdelt over hele Landet. Bladet bliver saaledes en kærkommen Gæst om Søndagen.

„Ugens Nyheder“ koster kun 1 Kr. Kvt.,

Porto iberegnet.

Bestilles hos Posten og i Bogladen.